ADAM BLADE

YENİ SERİ!

Canavar Peşinde

ALTIN ZIRH

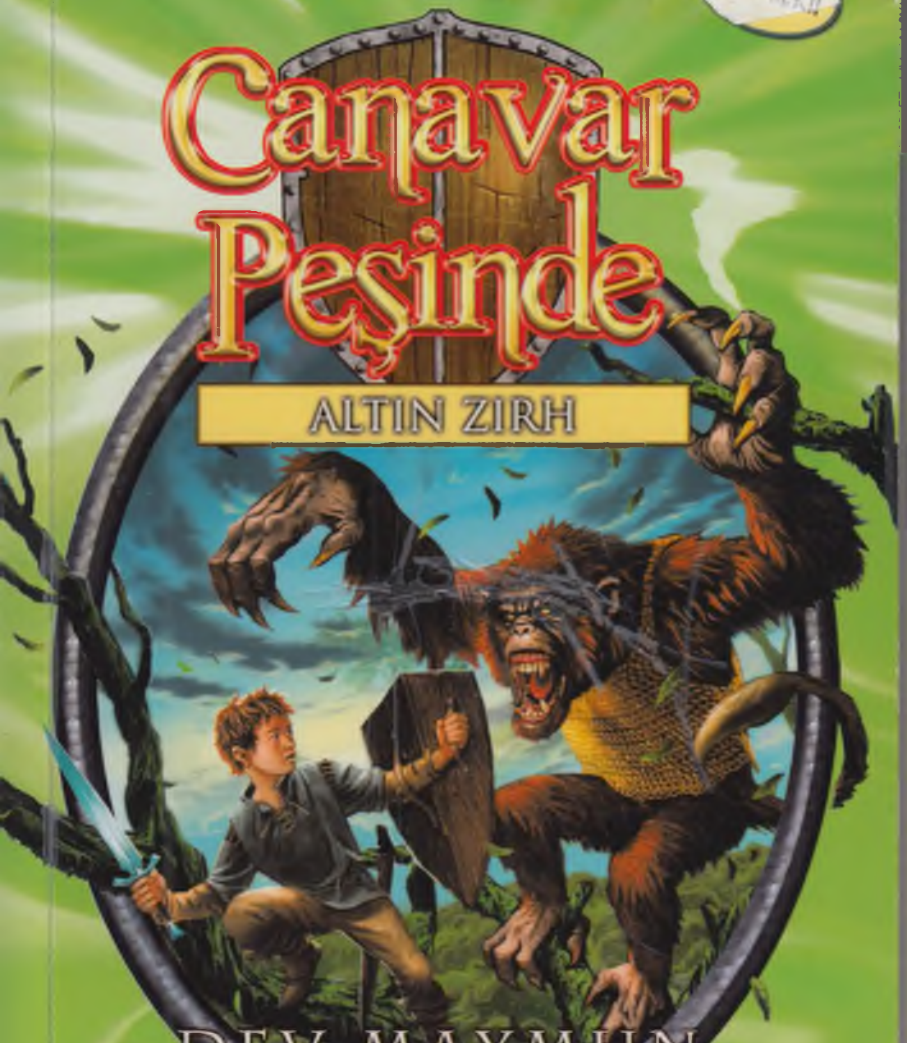

DEV MAYMUN

PENÇE

Canavar Peşinde

Kötü Büyücü Malvel sihirli altın zırhı çaldı ve parçalarını Avantia'nın dört bir yanına gizledi. Tom bu parçaları bulmak zorunda ancak her biri, Malvel'in yarattığı altı korkunç canavar tarafından korunuyor.

Tom'un yolu bu kez Kara Orman'a düşüyor. Kahramanımız, şimdi de Dev Maymun Pençe ile mücadele etmek zorunda...

Altın Zırh serisinin diğer kitaplarını kaçırmayın:

- Korkunç Ahtapot Zepha
- Taş Büyücüsü Soltra
- Yılan Adam Vipero
- Örümcek Kral Araknid
- Üç Başlı Aslan Trillou

5.00 TL

ISBN 978-975-999-549-2

9 yaş ve üstü

www.beyazbalina.com.tr
www.beyazbalinaalisveris.com.tr

1. Baskı: Beyaz Balina Yayınları, İstanbul 2011

Beyaz Balina Yayınları

CANAVAR PEŞİNDE - 8
ALTIN ZIRH

Dev Maymun Pençe

Beast Quest
The Golden Armour
CLAW
The Giant Monkey
Adam Blade

ISBN: 978-975-999-549-2

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 13695
MATBAA SERTİFİKA NO: 16318

© Beast Quest Limited 2009
© İllüstrasyonlar: Steve Sims, Orchard Books 2008
© Kapak İllüstrasyonu: David Wyatt 2008
© Bu kitabın Türkçe yayın hakları Beyaz Balina Yayınları'na aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay
Editör: Aslı Onat
Son okuma: Yasemin Büte
Çeviren: Bahar Ulukan
Grafik uygulama: İlknur Muştu
Baskı: Oktay Matbaacılık, İstanbul
Cilt: Umut Matbaacılık, İstanbul

Beyaz Balina Yayınları
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi No: 14 K: 1 D: 1
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 544 41 41 - 544 66 68 - 544 66 69 Faks: 0212 544 66 70
info@beyazbalina.com.tr

Genel Dağıtım: **YELPAZE DAĞITIM**
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi No: 14 K: 1 D: 1
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 544 46 46 - 544 32 02 - 03
Faks: 0212 544 87 86

DEV MAYMUN

PENÇE

ALTIN ZIRH

ADAM BLADE

BATI OKYANUSU
KORKU ORMANI
KIZIL ÇÖL
DOLAM
SPİN

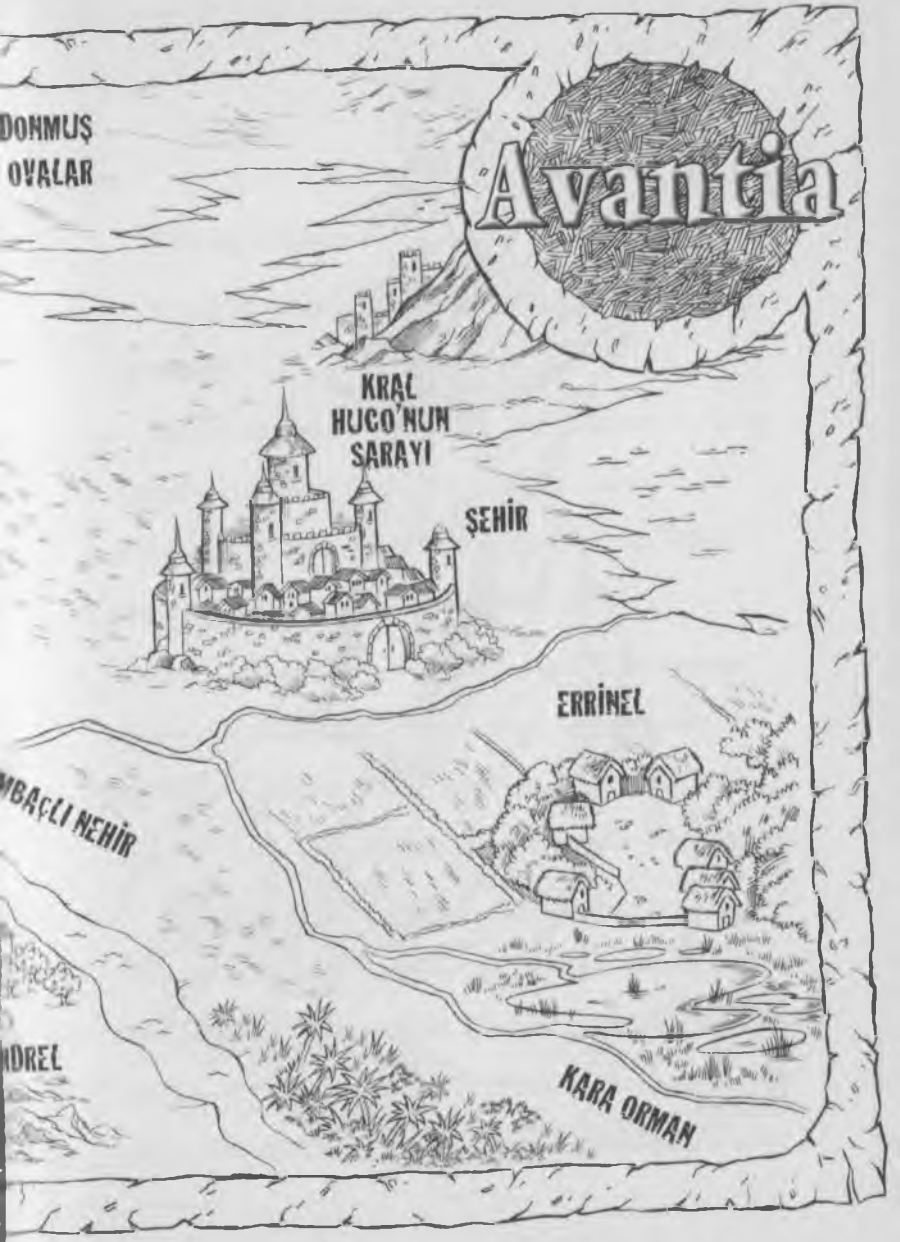
DONMUŞ
OVALAR
Avantia
KRAL
HUCO'NUN
SARAYI
ŞEHİR
ERRİNEL
MBAÇELİ NEHİR
NDREL
KARA ORMAN

Bitti mi sandın?

Yenilgiyi kabul edip ortadan kaybolacağımı mı zannettin?

Hayır! Bu asla olmayacak. Ben Malvel'im. Tüm Avantia halkının yüreklerine korku salan Kara Büyücüyüm ben. Bu krallığa, özellikle de Tom'a yapacağım daha çok kötülük var.

Genç kahraman, Avantia'nın altı Canavarını benim lanetimden kurtardı ama savaş henüz bitmedi. Bakalım yeni görevinin üstesinden nasıl gelecek? Onu ve arkadaşı Elenna'yı mahvedeceğim.

Avantia'nın Canavarları iyi yürekliydi; kalplerini kötü niyetlerimi gerçekleştirmek için ben karartmıştım. Şimdi Tom'un sayesinde krallığı korumak için yeniden serbest kaldılar. Ama kalpleri doğuştan kötü olan ve özgür bırakılamayacak altı

yeni Canavar yarattım: Korkunç Ahtapot Zepha, Dev Maymun Pençe, Taş Büyücüsü Soltra, Yılan Adam Vipero, Örümcek Kral Araknid ve Üç Başlı Aslan Trillion. Her bir Canavar, Avantia'dan çaldığım en değerli yadigârın bir parçasını koruyor: Gerçek sahibine sihirli güçler veren, altın bir zırh. Tom'un zırhın parçalarını bir araya getirmesini engellemek için elimden geleni yapacağım.

Bu kez beni yenemeyecek!

Malvel

GİRİŞ

Hava sıcak ve nemliydi. Tüccar, kaşlarını çatarak önünde uzanan ağaçlara baktı. Ormandaki ağaçların sıklığı, ona çürümüş siyah dişleri anımsatıyordu. Üzüm salkımları, yılanlar gibi uzanıyordu.

"Oraya gitmek zorunda mıyız?" diye sordu tüccarın yanındaki çocuk. "Başka yolu yok mu?"

"Kırmızı Guya meyvesi için yüzlerce kilometre yol gittik," dedi tüccar, yardımcısına. "Bu meyve, Avantia dışında bir yerde yetişmiyor. Onu yalnızca bu Kara Orman'da bulabiliriz."

"Ancak Kara Orman'da canavarlar yaşıyormuş, insanlar öyle söylüyor," diye fısıldadı çocuk.

Avantia'daki herkes, Kara Orman'daki tehlikeden haberdardı: Canavarlar insanları avlıyor ve diri diri yiyorlardı. Bitkilerin yoğun kokusu, insanı yirmi adım öteden bayıltabiliyordu. Pek az kişi o ormana girmeye cesaret edebilmişti ve çok azı geri dönmüştü.

"Bu dedikodular dürüst insanları korkutmak için çıkarılmış," dedi tüccar elini sallayarak.

"Kırmızı Guya'nın mucizevi güçlere sahip olduğu doğru mu?" diye sordu çocuk.

Tüccar başını sallayarak, "O tatlı kırmızı

meyveden tek bir ısırık almak en korkak adama cesaret, en zayıf adama ise güç verir," dedi. "Yalnızca kralların masasında olur bu meyveden ve paha biçilmezdir." Genç yardımcısına baktı. "Fakat o meyveden toplamak istiyorsak, kendimize hâkim olmalıyız. Anlıyor musun?"

Çocuk korkuyla yutkundu ve başını salladı.

İkisi yan yana ormana girdiler. Önce ışık azaldı. Ayaklarının altındaki toprak bataklıktı ve çürümüş bitkilerin kokusu etrafı sarmıştı. Tepelerinde kuşlar çığlıklar atarak dönüyorlardı. Parlak yeşil yapraklı eğreltiotları ağaçtan ağaca uzanıyordu.

Tüccar ağaçlardan sarkan iri orman çiçeklerine baktı. Çürümüşlerdi ve tekinsiz bir kokuları vardı. Aklından tüm yaratıkları ve ölümcül kokuları uzaklaştırmaya çalıştı. Ancak bir his peşini bırakmıyordu. Onları izleyen biri vardı.

Bir dal, aniden kırılarak yere düştü. Tüccar, bıçağını hemen kınından çıkarıp arkasına döndü. Ancak tek görebildiği gölgelerdi.

Yollarına devam ettiler. Kısa bir süre sonra kendilerini pis kokulu bir bataklıkta buldular. Balçık gibi su, dizlerine kadar yükseliyordu. Tüccar titrememek için dişlerini sıkmıştı. Ayaklarının dibinde kim bilir ne iğrenç yaratıklar dolaşıyordu.

Tekrar kuru toprağa bastıklarında o kadar rahatlamıştı ki neredeyse sevincinden ağlayacaktı.

"Devam etmeliyiz," dedi.

Çocuk bataklıktan çıkarken "Sülükler," diye hıçkırdı. "Her yanıma yapıştılar!"

Tüccar, sülükleri çocuğun çıplak bileklerinden bıçağıyla çekip çıkardı. Aynı işlemi kendi bacaklarına yapışmış olan kan emiciler için de yaptı.

Kara Orman berbat, leş gibi bir yerdi. Aradığı meyveyi bulur bulmaz orayı terk etmeye can atıyordu.

Yollarına devam ettiler. Güneş ışığı nadiren kalın yaprakları delerek toprağa ulaşabiliyordu. Ağaçların tepelerinde maymunlar gevezelik ediyorlardı; sanki gülüyor gibiydiler.

Sonunda eğreltiotlarının arasından yeşil, parlak yapraklı, kırmızı meyveleri olan bir ağaç gördü. Kalbi heyecanla hopladı.

Kırmızı Guya'ydı bu!

Tüccar sevinçle gülerek kendini en yakındaki ağaca attı ve "Haydi oğlum!" diye seslendi. "Bu meyvenin toplanma zamanı gelmiş. Neredesin?"

Omzunun üstünden şöyle bir geriye baktı. Çocuk ortadan kaybolmuştu. Tüccar huzursuzca etrafını inceledi. Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı.

Birden ağaçların etrafındaki çalılıklardan bir boğuşma sesi geldi, ardından da korkunç bir çığlık. Tüccar donakaldı.

Birdenbire yeşilliklerin arasından boğumlu bir pençe çıktı ve meyveyi tüccarın elinden kaptı. Yeşil yaprakların arasından kıpkırmızı gözlü tüylü bir surat ortaya çıkınca, adam bir çığlık attı. Canavarın dev dudakları kıvrılınca, ortaya sarı dişleri çıkmıştı.

"Hey, çocuk!" diye bağırdı tüccar. "Kaç!"

Ardından gözleriyle ormanı taradı ve gördükleri kanını dondurdu. Yol arkadaşından geriye yalnızca yırtık kumaş parçaları kalmıştı.

Tüccar yavaşça Canavara döndü. Kaçmak için artık çok geçti. Canavar korkunç bir sesle uludu ve kalın kuyruğunu tüccarın beline doladı.

Adamın çığlıkları ormanda yankılandı ve ardından yok oldu.

BİRİNCİ BÖLÜM
DOLAMBAÇLI NEHRİ GEÇMEK

Tom, siyah atı Fırtına'yı Avantia'nın batı sahilinden uzaklaştırarak iç bölgelere doğru sürüyordu. Elenna, kollarını Tom'un beline dolamış, sessizce arkasında oturuyordu. Elenna'nın kurdu Gümüş de yavaşça peşlerinden geliyordu. Korkunç Ahtapot Zepha ile savaşmak, çok zor olmuştu. Avantia'nın denizini koruyan dev deniz yılanı Sepron olmasaydı, kötü Canavarı asla yenemeyeceklerdi.

Fırtına'nın sırtındaki çantada muhteşem bir altın miğfer vardı. Kartal kafası biçiminde yapılmıştı. Altın zırhın ilk parçasıydı ve sahibine büyülü güçler veriyordu. Zırh, Canavarların Efendisi'ne aitti ve ilk görevini başarıyla tamamlamasının ödülü olarak Tom'a verilmişti. Tom'un şimdiki görevi, Kara Büyücü'nün çalıp altı parçaya ayırarak Avantia'ya dağıttığı zırhın parçalarını bir araya getirmekti. Fakat Malvel, her parçayı korumaları için altı kötü Canavar yaratmıştı. Zepha, bu canavarların ilkiydi ve ödülü altın miğfer olmuştu. Yenilmesi gereken beş kötü Canavar ve toplanması gereken beş zırh parçası daha vardı.

Fakat her şey bununla kalmıyordu. Çünkü Malvel'in zırh dışında aldığı bir şey daha vardı. Aduro'yu kaçırmıştı... Kral Hugo'nun büyücüsü,

Tom ve Elenna'nın arkadaşı ve koruyucusu olan Aduro'yu.

"Aduro için endişeleniyorum," dedi Elenna.

"Bu nedenle bir sonraki Canavarı, yani Pençe'yi her neredeyse bulup yenmemiz gerekiyor," dedi Tom. "Kısa sürede zırhın altı parçasını toplayacağız ve görevimiz tamamlanınca Aduro'yu kurtaracağız. Onun da bize söylemiş olduğu gibi, başka çaremiz yok!"

Gümüş heyecanla zıplarken Fırtına da başını salladı.

"Aduro, Malvel'in elinde olabilir," dedi Tom, "ama Aduro'nun sihirli haritası hâlâ bizde. Bakalım Pençe'yi nerede bulabileceğimizi bize gösterecek mi?"

Attan indiler ve Tom çantadan haritayı çıkardı. Haritayı açınca, içindekiler canlandı. Avantia'nın dağları, Tom'un bir başparmağı yüksekliğindeydi

ve minik dalgalar, haritanın kıyılarına vuruyordu.

Tom ve Elenna birbirlerine bakarak gülümsediler. O haritayı ne kadar çok kullanmış olurlarsa olsunlar, ona hep hayranlıkla bakıyorlardı.

Haritanın üzerindeki görüntü yavaşça kaymaya, güneydeki yeni topraklar görünmeye başladı. Arazi yeşile büründü. Parlak kırmızı çizgi, birdenbire Avantia'nın batı kıyısında belirerek aşağı doğru kaydı, dolambaçlı nehri geçti ve güneydoğudaki küçük yeşillik bir araziye vardı.

Elenna, arazinin üzerine parmağını koydu, hemen ardından da şaşkınlıkla elini çekti. Parmağı sıcak ve ıslaktı.

"Nereye gittiklerini biliyorum sanırım," dedi Tom kaşlarını çatarak. "Güneydoğuda Kara Orman adlı bir yer var. Avantia halkı oralara pek uğramaz."

"Neden?" diye sordu Elenna.

"Kara Orman sıcak ve tehlikelidir," dedi Tom. "İçinde garip yaratıklar yaşar. Zehirli bitkiler ve yumruğun büyüklüğünde örümcekler vardır. Duyduğuma göre eğer sıcaklık ve böcekler seni öldürmezse, yaratıklar öldürürmüş."

Elenna ürpermişti.

Tom, haritayı daha yakından inceledi. Kara Orman'ın derinliklerine doğru bir şeyler ilerliyordu. Sonra parlayarak tekrar yok oldular.

"Bak," dedi Tom, Elenna'ya haritayı göstererek. "Görebiliyor musun? Şu minik altın nokta. Yakından bak."

"Bu zincir zırh!" dedi Elenna heyecanla. "Altın zırhın diğer parçası!"

Tom haritayı katlayarak, "Kara Orman'a gidiyoruz," dedi. "Kaybedecek vakit yok!"

Tom, Elenna, Fırtına ve Gümüş, Dolambaçlı Nehir'e doğru, iç bölgelere ilerlediler. Arkalarındaki güneş ve etraflarındaki o muhteşem Avantia manzarası, görevlerinin ne kadar tehlikeli olduğunu onlara kolayca unutturuyordu.

Yeşil bir vadiye doğru uzanan yolu izlediler. Tom tekrar haritayı çıkardı ve Kara Orman'a doğru ilerleyen kırmızı çizgiyi izleyerek bulundukları yeri anlamaya çalıştı.

İlk baktığında minik örme zincir zırh, ormanın girişinin yakınlarındaydı. Şimdi ise ağaçların arasında bir yerlerde görünüyordu.

Malvel zırhın yerini mi değiştirmişti?

Tom'un kalbi heyecanla çarpıyordu.

Malvel onların geldiğini biliyor muydu?

Yollarına devam ettiler. Yol onları vadinin derinliklerine götürüyordu. Kısa bir süre sonra Tom ve Elenna, Dolambaçlı Nehir'in sularının parıltısını gördüler. Nehir yatağı, bir yılan gibi kıvrılarak uzanıyordu. Nehrin suları ise akşamüstü güneşinin altında altın rengine dönüşmüştü.

Fakat yol, birdenbire nehrin kenarında bitiverdi. Görünürde köprü filan yoktu. Nehrin suları köpürerek şiddetle önlerinden akıyor ve tehlikeli görünüyordu.

Tom, altın miğferi dikkatle çantasından çıkardı. Miğfer, güneş ışığının altında ateşten yapılmışçasına parlıyordu. Kalbi hızla atan Tom, miğferi havaya kaldırdı ve yavaşça başına geçirdi.

Gözleri, bir anda keskinleşmişti. Nehir kıyısı boyunca uzanan çimenleri tek tek görebiliyordu, akıntıya baktığında nehrin kilometrelerce uzandığını gördü. Her şeyi açık seçik görebiliyordu.

"Bir şey görebiliyor musun?" diye sordu Elenna.

"Görebiliyorum. Hem de *her şeyi*," dedi Tom hayretle. "İnanılmaz! Fakat görünürde köprü yok."

"Nehir, ilerideki ağaçların oradan kıvrılıyor," dedi Elenna akıntıyı işaret ederek. "Belki daha

ileride bir köprü vardır. Orayı göremiyoruz sonuçta."

Grup nehir boyunca ilerlerken, Tom, endişelenmeye başlamıştı. Güneş hızla batıyordu ve gece bastırmadan nehri geçmeleri gerekiyordu.

Nehrin kıvrıldığı yeri geçtiler. Gümüş havladı.

"İşte!" diye bağırdı Elenna.

Nihayet bir köprüyle karşılaşmışlardı.

Fakat köprü eski görünüyordu. Tahtaları eğrilmiş, çürümüş ve birçok yerinden kırılmıştı. Bazı tahtaların yerinde ise yeller esiyordu. Köprü bu haliyle tıpkı yaşlı bir cadının dişleri eksik, çirkin ağzına benziyordu. Köprünün altından ise bembeyaz köpüklü su gürül gürül akıyordu.

"Buradan hep birlikte geçersek, köprü ağırlığımızı kaldıramaz," dedi Tom, Fırtına'nın üstünden atlayarak. "Fakat teker teker geçersek başarabiliriz. Elenna, önce Gümüş'ü geçir."

Gümüş üç adımda köprüyü geçmişti. Köprü çatırdayarak sarsıldı ama tek parça halinde kalmayı başarmıştı.

Elenna köprüye adım atarken, Tom onu cesaretlendirmek için başını salladı. Kız kıyıya doğru kendini atarken, tahtalardan biri çıtırdayarak suya düştü. Fakat Elenna, karşıya geçmeyi başarmıştı.

"Haydi Fırtına," dedi Tom atına cesaret vermeye çalışarak. "Sıra sende."

Fakat Fırtına, köpürerek akan sulardan ürkmüştü ve ilerlemek istemiyordu.

Tom tahtanın ağırlığını kaldırıp kaldıramayacağını denemek için köprüye adım attı. Tahta ayağının altında çıtırdadı ama kırılmadı.

"Haydi oğlum," diye seslendi Tom yavaşça, kolunu kaldırarak.

At ilerledi. Köprünün tahtaları, isyan edercesine inledi ve köprü suya doğru eğildi. Fırtına'nın gözleri korkuyla büyümüştü, Tom ise onu sakinleştirmeye çalışarak ilerlesin diye uğraşıyordu.

Fırtına arka ayaklarından birini kaldırdığında, kırık tahtalardan biri çatırdadı. Ardından köprünün bir bölümü parçalanarak hiddetle akan suların kucağına düştü.

"Yolu aydınlatmamız lazım," diye seslendi Tom, Elenna'ya.

Son derece yavaş bir şekilde dizlerinin üstüne çökerek ağırlığını dağıtmaya çalıştı. Ardından miğferini, kalkanını ve kılıcını çözdü.

"Yakala!"

Tom üstündekileri Elenna'ya fırlatırken, köprüden gıcırtılar geliyordu. Artık onu koruyacak bir büyü yoktu. Köprüyü kendi becerisiyle geçmek zorundaydı.

Tom ilerledi ama tahtalar parçalanıyordu.

Köprünün parçalanmasını korkuyla izlemekten başka bir şey yapamadı.

"Haydi Fırtına!" diye bağırdı, kıyıya doğru ilerlemeye çalışarak.

Ancak korkuyla başını geriye atan at, şaha kalktı ve altındaki köprü yıkıldı.

"Hayır!" diye bağırdı Elenna nehrin öte yakasından.

Fakat artık çok geçti. Tom ve Fırtına korkunç nehre düşmüşlerdi bile!

İKİNCİ BÖLÜM
SUDA ZORLU SINAV

Tom, nehrin dibine doğru çekildiğini hissetti. Su soğuktu ve güçlü bir akıntı vardı. Fırtına'nın paniğe kapıldığını ve bacaklarıyla suda debelendiğini hissedebiliyordu. Tom bir hamlede atın dizginlerini ele geçirdi.

Etrafını doğru düzgün göremez halde ve neredeyse boğulmak üzereyken su yüzeyine çıkmayı başarmıştı. "Bana kılıcımı fırlat!" diye bağırdı Elenna'ya.

Ağır kılıç havada süzülerek hemen yanı başında suya düştü. Fırtına hiddetle şaha kalktı. Tom olağanüstü bir çabayla uzanarak kılıç suya batıp gözden kaybolmadan önce kabzasını yakalamayı başardı. Kılıcını tüm gücüyle nehrin kıyısına saplayıp ona tutunurken, ciğerlerinin havasızlıktan yandığını hissediyordu.

Akıntının gücü ve Fırtına'nın ağırlığı, Tom'u neredeyse uzaklara savuracaktı. Fakat kılıcının kabzasına tutunmaya devam etti. Kılıcı toprağa sağlam bir şekilde saplanmıştı.

Elenna, "Tom!" diye seslenerek nehrin kıyısına koştu ve elini Tom'a doğru uzattı.

Tom bacaklarıyla çırpınarak önündeki sert toprağa ulaşmaya çabalıyordu. Ayakları çamurda kayıyor, su ise bacaklarını dibe çekiyordu. Tom kendini zorlayarak Elenna'nın uzatmış olduğu eline ulaştı. Sonra, kendini nehir kıyısına çekip çimenlerin üstüne yığıldı. Diğer elinde ise Fırtına'nın sırılsıklam olmuş deri dizginlerini tutuyordu. Ancak at, hâlâ şiddetle akan suda çırpınıp duruyordu.

"Çek beni Elenna," diye bağırdı Tom.

Gümüş nehir kıyısı boyunca havlayıp inleyerek bir ileri bir geri koşuyordu. Elenna, Tom'u belinden yakalamayı başarmıştı.

İkisi birlikte Fırtına'yı kıyıya doğru çekmeye çalıştılar. Ancak işe yaramıyordu.

"Haydi Fırtına," diye üsteledi Tom. Bacakları yorgunluktan öylesine titriyordu ki dizlerinin üstüne çöktü ve ata baktı.

Fırtına'nın gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve korku doluydu. Etrafındaki su şiddetle akıyordu. Savaşı kaybetmeye başlamıştı.

"Sakin," diye mırıldandı Tom. Kendi kendine konuşuyor gibiydi. "Sakin ol. Sakin ol..."

Fırtına'nın korku dolu gözleri tekrar ona odaklanana kadar bu sözleri tekrar etti.

Ardından Fırtına, adım adım sudan çıkmaya başladı ve son bir çabayla kendini nehir kıyısına atmayı başardı.

Tom kollarını atın boynuna dolayarak "Aferin Fırtına," dedi nefes nefese. Yüzünü atın ıslak boynuna gömmüştü. Bir yandan da gülümsüyordu. "Başardın oğlum."

Elenna da Fırtına'nın boynuna sarılarak onu sımsıkı kucakladı. "Ah Fırtına," diye mırıldandı. "Seni kaybettiğimizi sandım."

Homurdanan ve hızla nefes alıp veren Fırtına sakinleşmişti. Burnuyla hafifçe Tom'u dürttü. Elenna ise atı kurulamak için ot aramaya çıkmıştı. Onu bir an önce kurutup, ısıtmaları gerekiyordu.

Tom, Fırtına'nın dizginlerini çıkarmış, onu otlarla kurutmaya çalışırken Elenna, bir kamp ateşi yaktı. Tom iyice yorulmuş olan atın üstüne bir battaniye örttü. Fırtına yorgunluktan sendeliyordu. Ateşin yanına yavaşça çöktü.

Tom çabucak üstündeki ıslak kıyafetleri çıkardı ve başka bir battaniyeye sarıldı. Kıyafetleri gece boyunca ateşin yanında kuruyabilirdi. O sırada Gümüş, nehir kıyısında yakalamış olduğu bir tavşanı Elenna'ya getirdi.

Tavşan ateşin üstünde kızarırken Tom Elenna'ya bir parça ekmek ve peynir uzatıp "Bu ziyafet hoşuna gitti mi?" diye sordu eğlenerek.

Elenna ekmeği koparırken "Gitti," diye yanıt verdi gülümseyerek.

Kısa bir süre sonra Tom ve Elenna, çıtırdayan ateşin yanında tavşanı yediler. Hızla akan suyun sesi, artık onlara rahatlatıcı geliyordu.

"Umarım suyla mücadeleye bir süre ara veririz," dedi Elenna içini çekerek.

Tom sırtüstü uzandı ve gökyüzünü izlemeye başladı. Gece olmuştu ve gökyüzü parlak yıldızlarla doluydu. Dolunay vardı. Tom'un aklına babası Taladon takıldı. O da bir zamanlar Canavarların peşine düşmüştü. Tom babasının o an nerede olduğunu merak etti.

Ardından Elenna, Fırtına ve Gümüş'ün neredeyse onun ailesi olduklarını fark etti. Hiçbirini kaybetmek istemiyordu artık.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
KARA ORMAN'DA

Ertesi sabah sakin ve aydınlık bir güne uyandılar. Tom, Fırtına'nın sudaki mücadelesinden sonra dinlenmiş ve sakin göründüğünü fark edince rahatladı. Tom, Elanna ile birlikte kızın Dolambaçlı Nehir'in sularında yakalamış olduğu taze balıkları yiyerek kahvaltı ettiler. Gümüş ise onlar kahvaltı ederken uzaklaşmış ve kendine tombul bir tavşan yakalayarak geri dönmüştü.

"Gitme zamanı," dedi Tom en sonunda.

Elenna, ateşi suyla söndürdü ve eşyalarını topladı. Tom onun karşılaşacakları Canavarı düşündüğünün farkındaydı. Dürüst olmak gerekirse, Tom'un aklı da Canavardaydı. Pençe nasıl bir yaratıktı acaba?

Kısa sürede onları Dolambaçlı Nehir'den uzaklaştıran bir yola saptılar. Yollarına devam ettikçe vadiler derinleşti ve bitki örtüsü zenginleşti. Gümüş önlerinden koşuyor, gökyüzündeki bulutlar birbirini kovalıyordu.

Bir süre sonra yol, çukurlarla dolu kayalıklı bir patikaya dönüştü. Daha önce başka insanların da bu yoldan geçmiş oldukları belliydi. Bu düşünce, Tom'u huzursuz etmişti. Kara Orman hakkındaki söylentiler doğruysa Pençe'yi alt edip, altın zırhı bulma ihtimalleri düşük görünüyordu.

Kayalıklı yol dikleşmeye başlamıştı. Fırtına hızlı hızlı soluyarak yokuşu çıkmaya başladı, Gümüş

de onun yanı sıra ilerliyordu. Güneş Tom ve Elenna'nın tepesinde ateş gibi yanıyordu. Bunaltıcı bir hava vardı.

Bir tepenin zirvesine vardıklarında yol birdenbire sona ermişti. Önlerinde yemyeşil ağaçlardan oluşan geniş bir alan uzanıyordu. Ufuk boyunca yalnızca ağaçlar görünüyordu.

"Kara Orman," dedi Elenna korkuyla karışık bir şaşkınlıkla. "Hayal ettiğimden daha genişmiş."

Orman uçsuz bucaksızdı. Ağaçların üstündeki hava, sıcaklıktan titreşiyormuş gibi görünüyordu. Ormanın kenarına inmenin tek yolu, bataklıklı bir yoldan geçmekti. Sivrisinekler vızıldayarak etrafı doldurmuştu. Fırtına, onu ısıran böcekleri savmak için kulaklarını oynatıyordu.

Tom'un kalbi korku ve heyecanla karışık bir hisle çarpıyordu. Fırtına'yı ileri doğru sürdü. Etraflarındaki sinekleri kovarak ormanın kıyısına inmeye çalıştılar.

Kısa bir süre sonra önlerine ağaçlardan oluşan geniş bir orman çıkmıştı. Gökyüzünden garip çığlıklar geliyordu ve hava hâlâ durgundu.

"Bundan hiç hoşlanmadım," diye mırıldandı Elenna.

Tom, Fırtına'nın gergin olduğunu hissedebiliyordu. Kalkanını kolundan çıkararak göğsüne doğru tuttu. Gümüş ise kuyruğunu indirip kulaklarını geriye yatırmış, rahatsız bir şekilde yürüyordu. Kara Orman'a hâkim olan tekinsizliği göz ardı etmek olanaksızdı.

Tom, Aduro'nun verdiği haritayı tekrar çıkarıp inceledi. Örme vücut zırhını gösteren altın nokta, yine yer değiştirmişti. Artık o anda bulundukları yere daha yakın görünüyordu. Tom, ağaçların arasına bir göz attı.

"Başka şansımız yok Elenna," dedi haritayı katlayarak. "Ormana girmek zorundayız. Aduro'yu

kurtarabilmek için tüm Canavarları yenmeli ve altın zırhın her parçasını bulmalıyız."

Tom nazik büyücüyü düşünerek yutkundu.

"Onu kurtarmak zorundayız," dedi ciddiyetle ve Fırtına'yı ileri doğru sürdü.

Böylece dört maceracı, Kara Orman'a adım attılar. Tom boğucu sıcaklıktaki havayı hemen fark etmişti. Nefes almak güçleşmişti ve sanki biri omuzlarına bastırıyor gibiydi. Fırtına gergin bir tavırla başını salladı, Gümüş ise yavaşça hırlıyordu. Etrafları iri orman bitkileriyle kaplıydı. Ağır ve nemli havada garip ve yoğun kokular vardı.

"Hiç böyle bitkiler görmemiştim," dedi Elenna hayretle. Elini uzatarak trompet biçimindeki kırmızı bir çiçeğe dokundu.

Çiçek, kız daha tepki veremeden yılan gibi uzantılarıyla aniden Elenna'nın kolunu kapmıştı.

"Tom!" diye çığlık attı Elenna.

Tom, hemen kılıcını çekip çiçeğin uzantılarını kesti. Etrafına bakınıp "Sakın bir şeye dokunma," diyerek Elenna'yı uyardı. Ağaçların tepesinden Malvel'in onlara gülmesini bekliyor gibiydi.

Ormanın içinde yollarına devam ettikçe hava giderek yoğunlaşıp, karardı ve yerdeki nemlilik arttı. Kısa bir süre sonra Fırtına artık çamurlu bir suda yürür hale gelmişti. Toynakları çamurda kayıyor, burnuna garip kokular geliyordu.

"Sakin ol," dedi Tom atın ensesini okşayıp, onu sakinleştirmeye çalışarak.

Bataklığı geçerken yolun yarısına ulaştıklarında Tom, Fırtına'nın üstünden indi. Onun çamura saplanmasına neden olmak istemiyordu. Elenna da aynısını yaptı ve Gümüş'le önden gitmeye başladı.

Su, onu rahatsız edecek kadar ılıktı ve bacaklarını içine çeker gibiydi. Tom, dişlerini sıkıp Fırtına'nın dizginlerini aldı ve atı peşi sıra yürütmeye başladı. Gözleriyle sürekli etrafı tarıyor, Canavarın varlığına dair bir işaret görmeye çalışıyordu.

Elenna yanında Gümüş'le bataklığın ilerisinde onları bekliyor, üstüne yapışmış olan sülüklerden kurtulmaya çalışıyordu. Ardından Tom ve Fırtına'nın üstüne yapışmış sülükleri de temizledi.

Islanmış ve yorgun bir halde yollarına devam ettiler. Sonunda açık bir alana çıktılar.

Bir grup haylaz maymun birdenbire sarmaşıklardan aşağı sarktılar. Gümüş sinirlenerek havladı, Fırtına da şaşkınlıkla şaha kalktı.

Tom ve Elenna korkuyla yere yattılar.

"Yerde kal Elenna!" dedi Tom, kılıcına uzanarak.

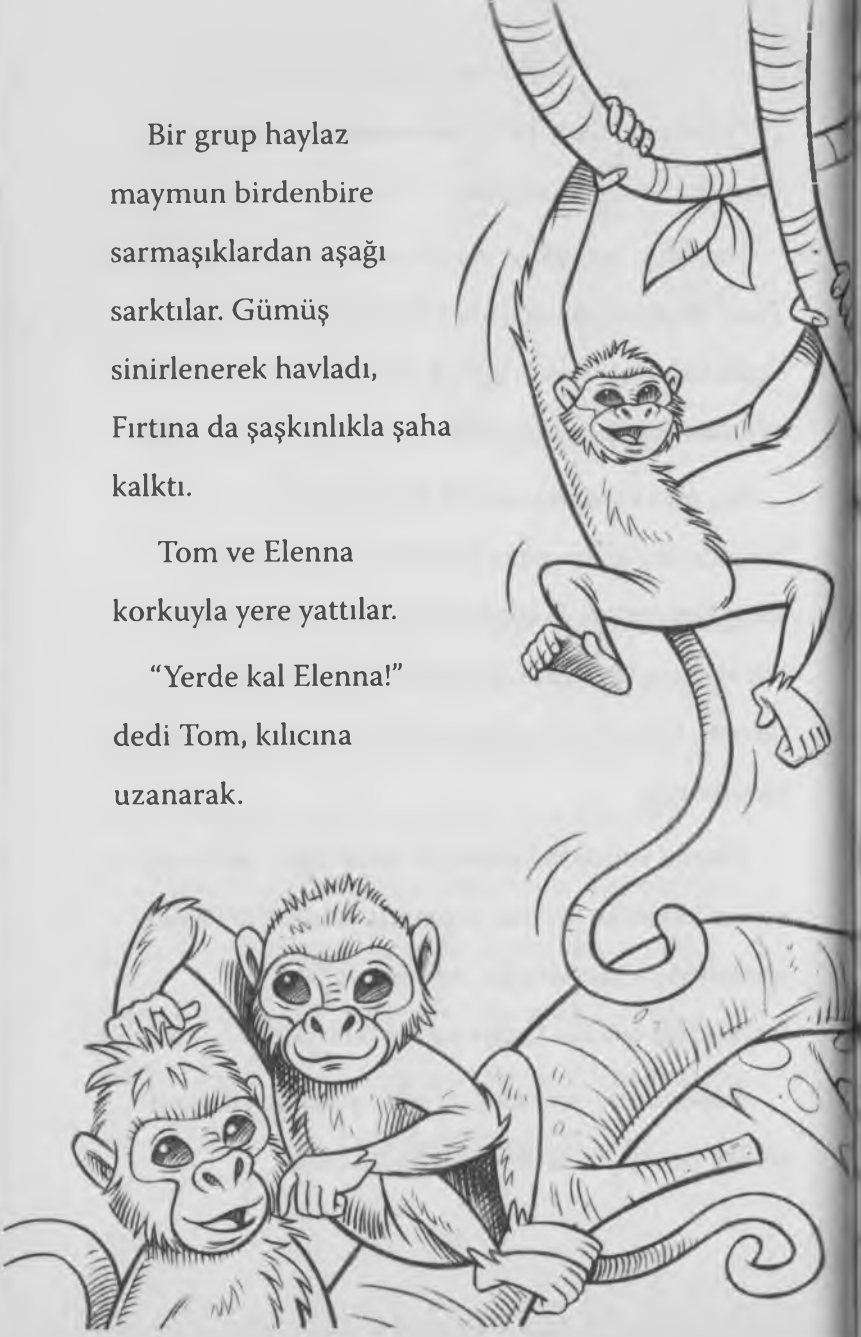

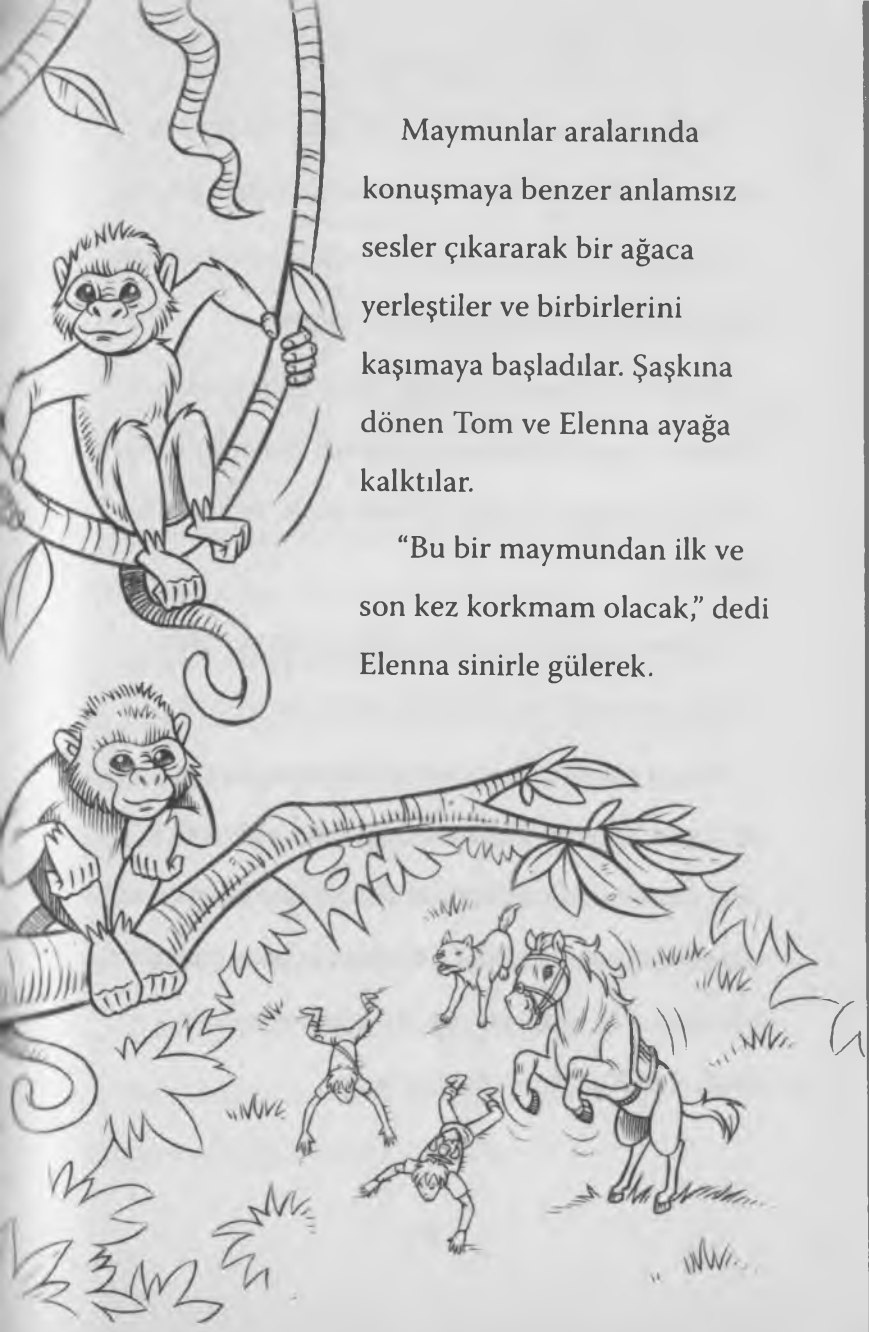

Maymunlar aralarında konuşmaya benzer anlamsız sesler çıkararak bir ağaca yerleştiler ve birbirlerini kaşımaya başladılar. Şaşkına dönen Tom ve Elenna ayağa kalktılar.

"Bu bir maymundan ilk ve son kez korkmam olacak," dedi Elenna sinirle gülerek.

Yollarına devam ettiler. Tom kılıcıyla yerdeki nemli ve yabani bitkileri keserek yol açıyordu.

Birdenbire Elenna durdu. "Bak," dedi ağaçların üstündeki derin kesikleri işaret ederek.

"Burada bir şeyler olmuş," dedi Tom yavaşça. Yerdeki toprak yığınlarını inceledi. Kırılmış dallar etrafa yayılmıştı. Fırtına yüksek sesle, inlercesine kişnedi.

Elenna yerden lime lime olmuş bir şey aldı. "Keten bir şerit," dedi elinde evirip çevirerek.

Etrafa yayılmış başka keten kumaş parçacıkları da vardı. Tom ve Elenna bakıştılar. O güne dek yedi Canavarla karşılaşmış olsalar bile bu görüntü, onları endişelendirmişti. Yerdeki kumaş parçaları, öncekilerden daha büyük bir tehlikeyle karşı karşıya olduklarını gösteriyordu.

Tom, kumaş parçalarından birini eline alarak "Buna ne sebep olmuş olabilir?" dedi.

O sırada arkalarında bir hışırtı duydular. Tom ve Elenna arkalarını döndüklerinde, kafalarından daha büyük bir pençe ağaçların üzerinden onlara doğru savruldu. Dev bir tırnağa benzeyen pençenin ardında, uzun ve tüylü bir kuyruk uzanıyordu.

Tom, Elenna'yı yoldan çekti ve yere uzandılar.

Tom'un kalbi, korkuyla çarpıyordu.

Sonunda Pençe ile karşılaşmışlardı ve Canavar, onların geldiğini artık biliyordu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
PENÇE SALDIRIYA GEÇİYOR

Tom ağaçların tepesine baktı. Güneşin parıltısından bir şey görmek oldukça zordu. Ağaçların yaprakları hışırdıyor ve birbirlerine hafifçe değiyordu. Kara Orman, ziyaretçilerine bakarak onlara gülüyor gibiydi.

Dallardan gelen çürümüş et ve ter kokusu, orman çiçeklerinin mide bulandırıcı kokusundan daha güçlüydü.

Tom, tekrar etrafına bakındı ama faydası yoktu. Canavar çok yukarıda olmalıydı.

"Keşke biraz daha net görebilseydim," dedi canı sıkılmış bir halde. O anda altın miğferi hatırladı!

Miğferi hemen Fırtına'nın sırtındaki çuvaldan çıkarıp giydi. Başlığın göz kısmından ağaçların tepesine tekrar baktı. Artık ormanın en yüksek noktasındaki harika yeşillikleri ve olağanüstü renkleri görebiliyordu.

Ardından Tom, Canavarı gördü. Gözleri hayretle açıldı.

Pençe, dev bir maymundu. Göğsünün genişliği, neredeyse Fırtına'nın uzunluğu kadardı. Kolları ve bacakları ise etraftaki bazı ağaçların gövdesinden bile daha kalındı. Dalların arasına oturmuştu. Yılan gibi uzun kuyruğunun ucunda, tırnağa benzeyen ölümcül bir pençe vardı. Korkunç bir yaratıktı.

Simsiyah uzun tüylerle kaplı kolları ve bacakları, tehlikeli pençeleri vardı. Yüzü de siyah tüylerle kaplıydı ama yassı burnu tüysüzdü. Uzun dişlerinden salyalar süzülüyordu. Vahşi bakışlı sarı gözlerini Tom'a dikmişti.

Tom, kaçmaları gerektiğinin farkındaydı. Başka şansları yoktu.

"Yanıma gel Elenna!" diye bağırdı Tom, Fırtına'nın sırtına atlayarak. Miğferini ise tekrar çuvala attı.

Elenna, Fırtına'nın sırtına tırmanarak Tom'un arkasına oturdu. Tom atın dizginlerini öylesine sert çekmişti ki Fırtına kişnedi, neredeyse düşecekti.

Fakat daha Fırtına onları güvenli bir yere götüremeden, tepelerine dallar ve sarmaşıklar yağmaya başladı. Tom ve Elenna, atın sırtından yere düştüler. Pençe, bir zafer çığlığı attı.

Tom ayağa kalkmaya çalıştı ama üstündeki birbirine dolaşmış sarmaşıklar öylesine ağırdı ki dev bir ağa düşmüş gibiydi. Fırtına korkuyla kişnedi ve Gümüş hırladı.

"Hareket edemiyorum!" diye bağırdı Elenna.

Hareket ettikçe, sarmaşıklar onları daha da sıkı sarıyor gibiydi.

Canavarın pis kokusu her yerden hissedilebiliyordu. Tom'un eli kolu bağlanmıştı; kılıcına ulaşamıyordu.

Pençe yeniden çığlık attı. Ardından Tom'un dehşet dolu bakışları altında Canavarın uzun ve pençeli kuyruğu aşağı uzandı ve Elenna'yı birbirine karışmış dalların ve sarmaşıkların arasından kolaylıkla sıyırarak havaya kaldırdı.

"Tom!" diye bağırdı Elenna.

"Hayır!" diye haykırdı Tom. Ona uzanmaya çalıştı ama yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Canavar, Elenna'yı ağaçların tepesine doğru çekerken kız bağırıyor, tekmeler savuruyordu. Onu yakalamış olan Canavarın kuyruğundan çaresizce kurtulmaya çabalıyordu. "Tom!" diye bağırdı yeniden. "Bana yardım et!"

Ardından etrafı korkunç bir sessizlik kapladı. Canavar Elenna'yı nereye götürmüştü?

Gümüş, dişleriyle etrafındaki sarmaşık ağını kemirip, nihayet kurtulmayı başarmıştı. Hemen Tom'un yanına koşup onu saran sarmaşıkları da kemirdi.

"İşte böyle oğlum!" diye bağırdı Tom, kollarını kurtarmaya çalışarak. "Neredeyse kurtulduk!"

Sonunda kollarını hareket ettirmeyi başarmıştı. Serbest kalmayı başararak kılıcını çekti ve havaya kaldırdı.

"Damarlarımdaki kan akmaya devam ettikçe," diye yemin etti, "arkadaşımı kurtaracağım!"

Çabucak Fırtına'nın ayaklarına dolanmış olan sarmaşıkları kesti. At, Tom onu kurtarıncaya dek sabırla bekledi.

Pençe, etrafı öylesine yıkıp geçmişti ki yapraklardan ve kırılmış dallardan oluşan yığından, onu takip etmesi oldukça kolaydı. Ancak Elenna'yı kurtarabilmek için Canavara dikkatle yaklaşması gerektiğini biliyordu.

Sahibinin kokusunu alan Gümüş, başını geriye atarak ulumaya başladı.

"Hayır!" diye bağırdı Tom, kurda doğru koşarak. Hayvanın kalın kürkünü okşayarak susmasını sağladı. Tom'un ihtiyacı olan son şey gürültüydü.

Fakat çok geç kalmıştı. Tom ardında bir hışırtı duydu. Omzundan geriye baktı ve kolunu, korumak istercesine Gümüş'e sardı.

Canavarın dev gölgesi açıklığa düşmüştü. Pençe geri dönmüştü ve yine ağaçların tepesindeydi. Elenna ortalıkta görünmüyordu. Neredeydi?

Pençeli kuyruk bir kez daha dalların arasından aşağı savrulunca Tom geri çekildi ama kuyruk Gümüş'ü bir yana, Fırtına'yı başka bir yana savurmuştu. Tom ikisini de gözden kaybetmişti. Onların iyi olduklarını umut edip, kuyruğun yeniden belirmesini bekleyerek gözlerini dallara dikti.

Birdenbire bir kamçı darbesi geldi.

Tom zalim pençe darbesinden kurtulmak için umutsuzca başını eğdi ve kıl payı kurtuldu. Canavar ağaçların arasında kalmıştı. Tom Canavarın kuyruğundan başka bir yerini göremiyordu.

Pençe konuşurcasına anlamsız sesler çıkardı ve kuyruğunu tekrar salladı. Tom bu sefer uzanarak kuyruğu yakaladı ve sımsıkı tuttu.

"Aşağıya gelsene seni korkak!" diye bağıran Tom, Canavarı kuyruğundan çekerek yere düşürmeye çalıştı.

Dev maymun kuyruğunu havaya kaldırınca, Tom'un ayakları yerden kesildi ve çocuk, havaya yükseldi.

Tom, tüm gücüyle Pençe'nin kuyruğuna yapışmıştı. Canavar kükrüyor ve ağaçtan ağaca atlıyordu. Tom ise çaresizce kuyruğun onu savurduğu yerlere doğru uçuyor, dallar kıyafetlerini yırtıyordu. Canavar onu ağaçlara çarpıp, sarmaşıkların arasından sürüklemeye başladığında Tom'un artık nefesi kesilmişti ve yüzü çizik içindeydi.

Her şey buraya kadardı. Kaçacak bir yer kalmamıştı.

Kara Orman'dan sağ çıkamayacaktı!

BEŞİNCİ BÖLÜM
DÜŞÜŞ

Tom, daha fazla dayanamayacaktı. Üstündeki kıyafetler paramparça olmuştu. Kolları ve bacakları yara bereyle dolmuş ve morarmıştı. Artık Canavarın kuyruğunu bırakması gerektiğini biliyordu.

Canavarın kuyruğunu bırakmak için doğru anı bekledi ve geriye doğru düşüverdi. En yakınındaki ağaca doğru uzanarak bir dalı yakaladı ve nefes nefese ama güvenli bir şekilde dala tutunmayı başardı.

Yukarıda ise Pençe duruyordu. Geniş göğsünü yumruklayarak gökyüzüne doğru haykırırken, ağaçların tepeleri sarsılıyordu.

Tom'un yara bere içinde kalmış ve neredeyse uyuşmuş elleri, tutunduğu daldan kaymak üzereydi ama Tom, bacaklarını ağaca dolayarak düşmemeyi başardı. Canavar, tepesinde ağaçtan ağaca atlarken Tom, Pençe'yi ilk defa tam olarak görebilmişti. Aduro'nun haritasındaki altın noktanın neden garip bir biçimde hareket ettiğini artık anlayabiliyordu.

Çünkü örme zincir zırh Pençe'nin üzerindeydi.

Tom bu manzarayı görünce hayrete düşmüştü. Zırh, sihirli bir biçimde parlıyordu. Zincirin halkaları metalden yapılmış gibi görünmüyordu. Tom, halkaların ışıkta parlayan altın ipekten örülmüş olduklarını düşündü.

Pençe birdenbire ağaçlardan aşağı atlayarak tekrar Tom'a saldırdı. Canavarın dudakları zalimce gerilmiş, sivri ve korkunç dişleri ortaya çıkmıştı. Tom kılıcını kaptı ve Canavarla elinden geldiğince savaşmaya koyuldu. Fakat bir yandan kılıcını savururken aynı anda ağaca tutunmak olanaksızdı. Ağaçlar Tom için doğal bir yaşam alanı değildi. Fakat Pençe için durum farklıydı, dev maymun ağaçlarda yaşamaya alışıktı.

Maymun pençeli kuyruğunu yeniden Tom'a doğru savurdu. Bu sefer Tom'un kılıcı elinden uçmuştu. Tom dehşetle silahının aşağı düşerek, gözden kayboluşunu izledi. Savunmasız kalmıştı.

Başını eğerek yere baktı. Arada oldukça mesafe vardı ama tutunduğu dalda tehlikedeydi. Sırtındaki kalkanı iyice geriye iterek dala daha iyi tutunmaya çalıştı.

"İyi düşün Tom," dedi kendi kendine.

Birden aklına bir fikir geldi.

Kalkanının üstünde Dağ Trolü Arkta'nın kartal tüyü vardı. Bu tüy, onu yükseklikten koruyordu.

Sırtından kalkanını alarak önüne doğru tuttu.

Ardından derin bir nefes alıp aşağı atladı.

Düşerken, etrafındaki dalları ve sarmaşıkları hissedebiliyordu ama kalkanın gücü onu koruyordu. Düşüşü yavaşlamıştı.

Yine de sert bir biçimde yere düştü ve bir an kendinden geçti. Birkaç saniye yeri kaplayan çimenlerin arasında uzanıp kaldı. Kılıcının yanında olduğunu görünce rahatlamıştı. Elini uzatarak kılıcını aldı.

Pençe, bir kez daha haykırdı ve çığlığı tüm ormanda yankılandı. Ardından etrafa bir sessizlik çöktü. Canavar, Tom'un ölmüş olduğunu düşünüyordu.

Tom olabildiğince hareketsiz bir biçimde uzanmaya çalışıyordu. Kılıcının elinde olması, ona güven vermişti. Aklına Fırtına ve Gümüş geldi. Canavar onları kuyruğuyla bir kenara savurduğundan beri ikisini de görmemişti. Acaba yaşıyorlar mıydı? Etrafına bakarken, kalbi heyecanla çarpıyordu.

Ardından Fırtına'nın kişnemesini duydu. Fırtına, Gümüş'le birlikte Tom'un yanına koşarken, çocuk, uzandığı yerden yerin sarsıldığını hissedebiliyordu.

Fırtına Tom'u burnuyla dürterek inledi.

"Şşşt," diye fısıldadı uzanıp Fırtına'nın burnunu okşayarak. "Ben iyiyim, merak etme."

Tepesindeki yaprakların arasından yukarı baktı. Ortalıkta hiçbir şey görünmüyordu. Tom ayağa kalktı. Vücudunda hiç kırık olmadığına inanamıyordu.

Kalkanına baktı ve ona büyülü güçler veren Avantia Canavarlarına sessizce teşekkür etti. Canavarların büyülü hediyelerini kalkanına yerleştirmişti. Ferno'nun ejderha derisi ateşten, Sepron'un dişi çağlayan sulardan ve Nanuk'un çanı buz gibi soğuklardan koruyordu onu. Tagus'un at nalı ona fazladan hız kazandırıyor, Epos'un altın pençesi ise yaraları iyileştiriyordu. Ve elbette Arkta'nın onu yükseklikten koruyan kartal tüyü, hayatını kurtarmıştı.

İçine düştüğü çalılıklardan kurtulmak, sarmaşıklardan kurtulmak kadar zordu doğrusu. Kara Orman'daki kalın ve güçlü eğrelti otları, Tom'un vücuduna dolanmıştı.

Tom otlardan kurtulmaya çalışırken, bacağı gıdıklandı. Çocuk, bacağına baktı.

Dizine bir yılan dolanmıştı. Yılanın yeşil ve kahverengi derisi, ormanın loş ışığında parlıyordu. İncecik siyah dilini sürekli dışarı çıkarıp ağzına geri sokuyordu. Sarı gözleri Tom'a dikilmişti.

Tom gözlerini yılandan ayırmadan kılıcını çekti ve yılanı ikiye ayırdı. Yılanın parçaları yere düşünce, Tom rahat bir nefes aldı.

Gümüş, burnunu yere dayadı. Kulakları havaya dikildi ve uludu. Elenna'nın kokusunu almıştı!

Tom, Fırtına'nın sırtına atladı. Savaşmanın zamanı gelmişti.

Geliyoruz Elenna! diye düşündü. *Biraz daha dayan!*

Gümüş, kokuyu takip ederek ileri atıldı. Tom ve Fırtına ormanda kurdun ardından hızla giderken, tepelerinden kırılmış dallar sarkıyordu. Canavar, ardında izlenmesi kolay bir yol bırakmıştı.

On adam genişliğindeki ağaç gövdelerinin yanından geçtiler. Fırtına ağaçların arasına dalıyor, sarmaşıkların altından geçiyor, aniden sağa sola dönerek kurdu izliyordu. Tom ise tehlikelere dikkat ederek ağaçları gözlüyor, kılıcını elinde sımsıkı tutuyordu.

Kısa bir süre sonra ağaçların yoğunluğu azaldı.

Gümüş ileri atıldı ve Tom'un cesaretlendirmesiyle Fırtına daha da hızlandı.

Fakat önlerindeki yolda bir gariplik vardı. Arazi aniden sona eriyor gibiydi. Fırtına birdenbire durdu.

"Gümüş!" diye bağırdı Tom. "Dikkatli ol!"

Kurt, durmaya çalıştı ama çok geçti. Tom, Gümüş'ün uçurumun kenarından kayarak, gözden kayboluşunu dehşet içinde izledi!

ALTINCI BÖLÜM
VOLKANIN İÇİNDE

Tom, Fırtına'nın üstünden indi ve uçurumun kenarına doğru koştu. Önünde kocaman bir çukur vardı. Tom'un içini bir korku kaplamıştı. Buna benzer bir şeye daha önce Alev Kuşu Epos'u Malvel'in lanetinden kurtarırken rastlamıştı. Fakat o çukur, lavlar ve dumanla kaplıydı. Şimdi karşısına çıkan çukur ise bitkilerle doluydu.

Artık aktif olmayan bir volkana ait, geniş bir krater çukuruydu bu.

Tom Epos'la karşılaşmaları sırasında ne kadar korktuğunu hatırladı. Neredeyse fokurdayan kraterin içine düşecekti çünkü kraterin kenarına gelmişti ve zemin kaygandı. Bunu hatırlayan Tom, bu kez dizlerinin üzerine çökerek çukurun kenarına eğildi.

Kraterin derinlikleri, gece kadar karanlıktı. Ağaçlar ışığa ulaşabilmek için mavi gökyüzüne doğru uzanmış, iyice uzamışlardı. Zemin, gür yapraklardan neredeyse görünmüyordu.

Gümüş'ün o yükseklikten düşerek hayatta kalmış olması mümkün değildi.

Fakat Tom, kurdun gümüşi kürkünü görüverdi! Kraterin kenarındaki düz çıkıntıya çömelmiş olan Gümüş'ü görünce, kalbi neşeyle doldu. Kurt

kraterin derinliklerine yuvarlanmaktan bir şekilde kurtulmayı başarmıştı.

Tom ona ulaşmaya çalışırken, Gümüş minnettarlıkla onun elini kokluyordu. Çıkıntının garip bir açısı vardı. Tom'un uzandığı yerin tam altında, görünmesi güç bir yerdeydi. Tom aşağı eğilerek parmaklarını Gümüş'ün kalın kürküne daldırdı ve kurdun boynunun etrafındaki gevşek deriyi tutmayı başardı. Onu tüm gücüyle çekince, kurt yerden havalandı.

"Aferin oğlum," diye mırıldandı Tom, Gümüş'ü yanına çekip başını okşayarak. Rahatlamıştı.

Fakat kurt, birdenbire Tom'dan kaçıverdi. Uçurumun kenarına doğru koştu ve havayı koklayarak sinirli sinirli uçurumun kenarında gezinmeye başladı. Ardından hafifçe inledi ve kahverengi gözleriyle Tom'a baktı.

"Ne var?" diyen Tom'un kalbi bir an umutla dolmuştu.

Gümüş inledi ve kraterin kenarına yanaştı. Uçurumun tam kenarında duruyordu. Ayaklarının altındaki taşlar çıtırtılarla aşağı düşüp gözden kayboluyordu.

Altın miğfer Tom'un, Gümüş'ün neyin kokusunu aldığını anlamasını sağlayabilirdi. Tom, Fırtına'ya doğru koşup miğferi çantadan çıkardı ve başına geçirip tekrar krater çukurundan aşağı baktı.

Olduğu yerden, uyuyan yılanları ve parlak renkli böcekleri görebiliyor, tüm yaprakları tek tek seçebiliyordu. Tom gözleriyle yeri taradı. O sırada bitki örtüsünün arasındaki bir yarıktan Elenna'nın çukurun tam ortasında olduğunu gördü.

Elenna yere oturmuş, başını dizlerine dayamıştı. Etrafında her yere dağılmış beyaz kemikler vardı.

Belli ki orası Pençe'nin barınağıydı ve kurbanlarını oraya getiriyordu. Elenna yaralı değildi ama krater çukurunun içinde hapsolmuştu.

Tom'un başı dönüyordu. Pençe'yi alt etmek ve örme zincir zırhı almak zorundaydı. Aduro'yu kurtarabilmek için altın zırhın her parçasını bir araya getirmeliydi. Fakat öncelikle Elenna'yı kurtarmak zorundaydı.

"Bunu başarabilirsin!" dedi Tom kendi kendine. "Adım adım ilerlemeliyim."

Canavar etrafta mı diye bakındı. Pençe'nin, Elenna'yı bulmuş olduğunu fark etmesini istemiyordu. Ardından arkadaşının dikkatini çekebilmek için alçak, uzun bir ıslık çaldı. Böylelikle Canavar'ın onu duyma ihtimalini azaltmış oluyordu.

Elenna, yukarıya baktı. Bitki örtüsünün yoğunluğu Tom'u görmesini engelliyordu. Tom yeniden ıslık çaldı. Elenna ayağa kalkarak açıklık bir alana geçti ve Tom'u görünce rahatlamış bir halde gülümsedi.

Tom, parmağını dudaklarına götürerek Elenna'yı sessiz olması için uyardı.

Pençe'nin iğrenç kokusunu alabiliyordu: Canavar yakınlarda bir yerdeydi. Dalların yerde dans eden gölgeleri, Tom'un gözlerini yanıltıyordu. Tom olduğu yerde dönerek gölgeleri inceledi. Dev maymun neredeydi?

Sonunda onu gördü. Tom'un başının üstündeki dallarda oturan Pençe'nin uzun kuyruğu, bir ileri bir geri sallanıp duruyordu. Yaratık uykuda gibiydi. Örme zincir zırh hayvanın üzerinde ışıldayarak şıngırdıyordu. Zincirin şıngırtısı, Tom'un aklına minik çanları getirmişti. Kalp atışları hızlandı. Güneş ışığında hafifçe parlayan zırh, sanki Tom'u çağırıyor gibiydi. Tom duraksayarak tekrar kratere baktı.

Önce Elenna'yı kurtarmalıyım, diye düşündü.

Dik uçuruma baktı. Aşağı inen ya da yukarı çıkan bir yol yoktu. Ayrıca sarmaşıklarla aşağı

inebilmek için çok derindi. Tom, zor durumda kalmıştı.

Elenna'yı nasıl kurtaracağını bilmiyordu.

Duyduğu ıslık sesi üzerine aşağıya baktı. Elenna bir şeyi işaret ediyordu. Tom sonunda Elenna'nın ne dediğini anladı. Kız, Tom'dan okunu ve yayını göndermesini istiyordu!

Tom, Pençe'nin Elenna'yı barınağına sürüklediği yolu dikkatle incelemeye başladı. Fırtına sessizce otları yolarken, Gümüş de kraterin ağzında durmuş, etrafı kolaçan ediyordu.

Tom, sonunda Elenna'nın ok kılıfını görebildi. Yanında ise yayı duruyordu, kratere düşmemişlerdi. Fakat uçurumun tam kıyısındaydılar.

Tom, onlara ulaşmaya çalıştı ama yetişemiyordu. Uçurumun kenarına sürünerek gidemezdi çünkü aşağı düşebilirdi.

O zaman da her şey mahvolurdu. Rüzgârda uçurumun kenarında bir aşağı bir yukarı sallanan ok kılıfını dehşetle izledi. Kaybedecek vakit yoktu!

Eliyle yakınlardaki bir okaliptüs ağacına tutundu ve olabildiğince eğilerek ok ve yaya ulaşmaya çalıştı. Parmak uçları ok kılıfına değiyordu ama onu kavramayı bir türlü başaramıyordu. Ağaca tutunan parmaklarını hafifçe gevşetti ve ayak parmaklarını ıslak toprağa iyice bastırdı. Birazcık daha uzanabilse... azıcık daha...

Tom birdenbire parmaklarının ağaçtan kaydığını hissetti. Ayak parmaklarıyla yere tutunmaya çalıştı ama faydası yoktu. Yuvarlanmaya başladığını hissetti ve yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Düşüyordu. Görevinde başarısız olmuştu.

"Aduro!" diye düşündü Tom. "Aduro üzgünüm..."

Fakat tam uçurumdan aşağı yuvarlanacağı sırada bir şey onu bacağından yakaladı ve sıkıca tuttu.

Tom başını çevirip baktığında Gümüş'ün güçlü çenesiyle onu pantolonunun paçasından yakaladığını gördü.

Ok kılıfını ve yayı sımsıkı tutup, kalbi gümbür gümbür atarak uçurumun kenarından geriye süründü.

Kurdun güçlü boynuna sarılarak "Teşekkürler Gümüş," diye fısıldadı. "Sen olmasan ne yapardım ben?"

Bir sarmaşıkla ok kılıfını ve yayı sıkıca bağlayıp Elenna'ya fırlattı. Elenna, hiçbir şey söylemeden ok kılıfından okları çıkardı, yayına yerleştirdi ve kraterin duvarlarına atmaya başladı.

Tom, Elenna'nın attığı okları izlerken ne yapmaya çalıştığını anladı. Elenna kraterden yukarıya güvenli bir biçimde tırmanabileceği bir merdiven oluşturuyordu.

Tom rahatlayarak uzandı. Altındaki toprak serindi. Böylesine hızlı düşünebilen bir dostu olduğu için çok şanslı olduğunu biliyordu. Elenna kraterden dışarı çıkacak ve Pençe'yle yüzleşebileceklerdi.

Birlikte.

YEDİNCİ BÖLÜM
CANAVARLA KARŞILAŞMA

Tom, cesaretini toplayıp tekrar ağaçlara baktı. Altın miğfer başında duruyordu ve Pençe'nin hâlâ uyuduğunu görebiliyordu. Tepesindeki dallardan Canavarın kolları kalın, tüylü halatlar gibi aşağı sarkıyor, üstündeki zırh güneşte parlıyordu. Ne kadar süreceğini bilmemelerine karşın, hâlâ güvendeydiler.

Emekleyerek kraterin kenarına doğru gitti ve Elenna'nın attığı ilk okun üstüne basmasını izledi. Ok, Elenna'nın ağırlığı altında hafifçe esneyince kız, dengede kalmaya çalıştı.

Tom, yakındaki bir ağaca koştu ve kılıcıyla bir sarmaşık kesti. Sarmaşığı ağacın gövdesine bağlayarak diğer ucunu Elenna'ya sarkıttı. Sarmaşık, kızın tırmanması gereken mesafenin yarısına ancak ulaşabiliyordu. Elenna oraya kadar gelebilirse, Tom ve Gümüş onu yukarı çekebilirlerdi.

Elenna, Tom'un ne yapmaya çalıştığını anlayarak, minnettarlıkla başını salladı. Fakat öncelikle sarmaşığa ulaşması gerekiyordu.

Tom, bir sonraki oka tutunarak sarmaşığa kadar tırmanan arkadaşını hayranlıkla izledi. Elenna yukarı doğru attığı her adımda, aşağıda bıraktığı oku eğilip alıyordu.

Gümüş kraterin ağzında bir ileri bir geri koşuyordu. Sessiz kalkması gerektiğini anlamış gibiydi.

Kısa bir süre sonra Elenna sarmaşığa ulaşıp bitkinin ucunu yakalamayı başardı. Tom ve Gümüş, sarmaşığı çekmeye başladılar. Arkadaşının sıcacık eline dokunmayı başardığında, neşeyle bir çığlık atmak gelmişti Tom'un içinden.

Çabucak Elenna'yla kucaklaşırken "Başardık!" diye fısıldadı heyecanla.

Tekrar bir araya gelmişlerdi!

Artık Canavarla yüzleşme ve örme zırhı geri alma zamanı gelmişti.

"Ağaçlara tırmanırsam," dedi Tom alçak sesle, "Pençe'yi gafil avlayabilirim. Bu, tek şansımız."

Elenna başını salladı, gözleri korkudan iri iri açılmıştı.

Tom yakındaki bir ağaca yürüdü ve ağırlığını ağacın üstüne vermeyi denedi.

Ancak büyük bir hata yapmıştı.

Ağaç inleyerek sallanmaya başladı. Ardından Tom'un dehşet dolu bakışları altında kökleri yumuşak topraktan çıkmaya başladı.

"Bu ağaç çürümüş!" dedi Elenna hayretle gerileyerek. Ağaç iki yana sallanmaya başlamıştı.

Tom Fırtına'nın dizginlerini, Elenna ise Gümüş'ü tuttu ve ağaç gök gürültüsüne benzer bir sesle aşağı düşerken kaçtılar.

Yıkılan ağacın sesi, tüm ormanda yankılanmıştı.

Ardından bitkilerin arasından bir çığlık duydular.

Pençe uyanmıştı.

"Elimizdeki fırsatı kaçırdık," dedi Elenna koşarken.

Canavar göğsünü yumruklayıp çığlık atarak ağaçtan ağaca zıplarken, Tom korkuyla onu izliyordu.

"Onunla savaşmak zorundayım Elenna," dedi. "Örme zincir zırhı almalıyım."

"Biliyorum," diye yanıt verdi Elenna üzgün bir sesle, "ama dikkatli ol!"

Tom altın miğferi yeniden Fırtına'nın sırtındaki çantaya koydu ve Elenna'ya kalkanını verdi.

"Bunu kendini korumak için kullan," dedi ve ayağını görebildiği en sağlam ağaca dayadı.

Kısa bir süre sonra ağaçlara tırmanmaya başlamıştı, kılıcı kemerinin yanından sallanıyordu. Pençe ise öfkeyle kuyruğunu aşağıya doğru savuruyordu. Siyah tüylü pençelerinden biriyle örme zırhı tutuyordu, Tom'un onu almak istediğini anlamıştı.

Canavarın jilet keskinliğindeki pençesi yanından

hızla savrulup geçerken Tom, dalların ardına saklandı. Aşağıya yapraklar ve ince dallar yağıyor, Tom'un tırmandığı ağaç sallanıp sarsılıyordu. Tom cesur bir şekilde tırmanmaya devam etti ve bir dalın oyuğuna yerleşerek kılıcını çekti.

Canavarın zalimce salladığı kuyruğu bir kez daha ona doğru yaklaşınca kılıcını savurdu.

O sırada Tom'un şansı döndü ve Pençe'nin üstünde durduğu dal kırılıverdi. Canavar çığlıklar atarak yüzü öfkeden çarpılmış bir halde yaprak yığınlarının arasından düştü.

Fakat düşerken, Tom'un üstünde durduğu dala saldırmıştı.

Dal paramparça olurken, Tom'un kalbi korkuyla çarpıyordu. Hemen kalkanına uzandı ama onu Elenna'ya vermiş olduğunu hatırladı.

Tom, kolları ve bacakları havada savrularak dev maymunun ardından kırık dalların üstüne düştü.

Pençe, birkaç metre uzağındaydı. Canavar vahşice sağa sola yalpalıyor ve kızgın kızgın kükrüyordu. Sakar hareketlerle en yakınındaki ağaca doğru çekildi ama kısa bir süre sonra tekrar ağacın üstüne atladı. Gücü ve çevikliği geri gelmiş gibiydi.

Yorgunluktan bitkin düşmüş olan Tom, onun peşinden gitmeye hazırlandı. Fakat Elenna onu tuttu.

"Tom!" dedi, gözlerinde garip bir ışıkla. "Pençe yerde dengede duramıyor, fark ettin mi?"

"Düşünce yaralandığını sanmıştım," dedi Tom yukarı bakarak, "ama her zamanki gibi güçlü görünüyor. Elenna bu işi nasıl başaracağımı bilmiyorum."

"Hayır," dedi Elenna. "Yaralanmamıştı. Pençeleri kıvrık, o nedenle toprağa tutunamıyor. Onu ağaçların üstündeyken yenemezsin; ne kadar hızlı hareket edebildiğini ikimiz de gördük. Fakat onu bir şekilde yere indirebilirsen, güçleriniz eşitlenir."

Tom başını kaldırarak Canavara baktı. Elenna haklıydı. Canavarın kıvrık pençeleri ağaç tepelerinde gezmek için mükemmeldi ama toprağın üstünde yürümesi zordu.

İyi ama Pençe'yi nasıl kandırıp yere indireceklerdi? Bu olanaksızdı!

Tom, kendisini oldukça bitkin hissediyordu. Yavaşça inledi. Bunu tek başına becerebilmesine imkân yoktu.

Birdenbire kafasının içinde Aduro'nun yavaşça konuşan sesini duydu: "Umudunu kaybetme Tom. Sana yardım edenler var, unuttun mu?"

Evet! diye düşündü çocuk. *Yalnız değilim. Avantia'nin büyük Canavarları da benim tarafımda.*

Deniz Yılanı Sepron'un yardımı olmasaydı Canavar Ahtapot Zepha'dan altın miğferi alamayacaktı. Canavarlardan birini yardıma çağırmanın vakti gelmişti. Üstelik Tom, bu sefer hangi canavara ihtiyacı olduğunu çok iyi biliyordu. Aklına gelen düşünce onu hem heyecanlandırmış hem de dehşete düşürmüştü. Çünkü yardıma Avantia'nın en görkemli Canavarını çağıracaktı.

Ateş Ejderhası Ferno.

SEKİZİNCİ BÖLÜM
FERNO GERİ DÖNÜYOR

Tom, Elenna'dan kalkanını aldı ve üstündeki ejderha pulunu hemen ovuşturdu. Ferno'nun kükremesini duyunca, içini büyük bir heyecan kapladı. Hava ısınmıştı. Ormanın tepesindeki gökyüzü yumuşak ve titrek bir ışıkla aydınlandı. Ormanın karanlığındaki yaratıklar, korkuyla çığlık atarak kaçıştılar.

Avantia'nın görkemli ejderhası gökyüzünde hızla yükseldi ve yakınlardaki ağaçların tepeleri ateşle kaplandı.

Canavar siyah deri kanatlarını hızla çırpıyor, kömür karası yüzündeki gözleri kıpkırmızı parlıyordu.

Eski dostlarını görünce sevinip heyecanlanan Elenna ve Tom birbirlerine sarıldılar ve dumanın ormanı doldurmasını izlemeye başladılar.

Hava kararıyor, dallar çatırdıyor, ağaçlar devriliyordu.

Pençe yanıyordu!

Canavar kendini savunmak için ejderhaya haykırdı. Bir koluyla dala tutunup savruluyor, diğeriyle göğsünü yumrukluyordu. Fakat faydasızdı. Ferno yeniden alçaldı. Parlak pullarının üzerinde, yanan ateşin ışığı parlıyordu. Pençe haykırdı ve ağaçların arasına kaçtı.

Ferno dev maymunun üstünden uçuyor, onu

takip ediyordu. Uçarken çarptığı ağaçlar, dev maymunun yolunun üstüne düşüyordu. Papağanlar çığlıklar atarak havada uçuyor, renkleri dumandan solmuş gibi görünüyordu.

Ağaçların tepeleri cayır cayır yanıyordu.

"Haydi Ferno!" diye bağırdı Elenna.

Tom da tüm kalbiyle Ferno'nun yanındaydı.

Pençe, daha fazla dayanamayacaktı. Canavar güçlükle nefes alırken göğsü inip kalkıyor, dev pençelerini havaya kaldırmış dumandan kurtulmaya çalışıyordu. Her yer duman içindeydi. Dumanın olmadığı tek yer, ormanın zeminiydi. Pençe çaresizce yere atladı.

Canavar yere iner inmez Tom kalkanıyla başını koruyarak, kılıcını çekip ona saldırdı. Pençe şaşırarak geri çekilmeye çalıştı ama kıvrık pençeleriyle bunu yapabilmesi zordu. Tom yerdeki bitki örtüsünün üzerinden zıplayarak onu kovalıyordu. Canavar sendeleyerek yürümeye çalışıyor, öte yandan da homurdanıyordu.

Elenna da Canavarı ok yağmuruna tutmaya başlayınca Pençe acıyla inledi.

"Haydi Gümüş!" diye bağırdı Elenna.

Kurt yerinden fırlayarak Canavarın bacaklarına saldırdı. Fırtına da sert ve güçlü toynaklarıyla savaşa katılmıştı.

Tom arkadaşlarının yardımıyla Canavarla arasındaki farkı kapatmıştı.

Pençe köşeye sıkışmıştı.

Dev maymun, korkunç dudaklarını gerince ortaya çıkan sarı dişlerinin görüntüsü ürkütücüydü. Tom kılıcını ileri uzatarak hâlâ Canavarın üzerinde duran örme zırhı almaya çalıştı. Ne olursa olsun almak zorundaydı onu.

Fakat Pençe, o kadar da zor durumda sayılmazdı. Pençeli dev kuyruğunu havaya savurdu ve Tom'u geri püskürttü. Tom, ona yeniden saldırmayı denedi ve tekrar Canavarın kuyruğundan dolayı geri çekilmek zorunda kaldı.

Tom, Pençe'ye ne kadar yaklaşırsa yaklaşsın, kılıcıyla zırha ulaşamıyordu.

Dev maymunun dikkatini dağıtmak için Fırtına'ya keskin bir ıslık çaldı. At ağaçların arasından koşarak gelince Pençe geri çekildi ve Tom bu şansı hemen değerlendirdi. Hemen Canavara yaklaşarak kalkanını sırtına attı ve Canavarın boynunun hizasına gelmek için yakındaki bir dala atladı. Ardından göz açıp kapayıncaya dek kılıcının ucunu örme zırhın kopçasına taktı ve çekti. Kopça, yarı yarıya açılmıştı.

Ardından Canavar bakışlarını tekrar Tom'a çevirdi ve kuyruğunu Tom'un beline dolayarak ona doğru saldırdı. Tom havaya kaldırıldığını hissetti. Korkuyla Canavarın ürkütücü yüzüne bakıyor, ayakları havada sallanıyordu. Tom kurtulmak için çabaladıkça, beline sarılmış olan kuyruk

daha da sıkılaşıyordu. İç organlarının ezildiğini hissedebiliyordu Tom. Kılıcı tutan eli vücuduna yapışmış, onu kullanamaz hale gelmişti. Canavar, henüz yanmamış olan birkaç ağaca doğru atlamaya hazırlanıyordu.

"Hayır!" diye bağırdı Tom çaresizce.

Ardından Fırtına'nın hafifçe kişnediğini duydu. Dönüp baktığında, Elenna'nın atın sırtında elinde kesilmiş bir dalla geldiğini gördü. Dalın sivri ucunu Pençe'ye doğrultmuştu ve dalı cirit atarcasına fırlattı. Dal, örme zırhın yarısı açılmış kopçasına çarptı ve onu daha da gevşetti.

O sırada Pençe'nin Tom'u belini sıkan kuyruğu da gevşedi ve Tom nefes nefese yere düştü. Yaralarını kontrol edecek vakti yoktu; geçen her saniye önemliydi.

Pençe, yine ağaçtan yere düştü ve kuyruğuyla havayı döverek Tom'a doğru kükredi.

"Ferno!" diye bağırdı Tom çaresizce, kalkanını başının üstüne kaldırarak.

Ateş ejderhasının dev, pullu kafası ağaçların arasından ok gibi çıktı. Tom ejderhanın kan kırmızısı gözünü bir anlığına görmüştü. Ferno'nun

ağzından alevler fışkırdı ve ateşler kalkana çarparak Pençe'ye yöneldi.

Dev maymun, sanki ona yıldırım çarpmış gibi kuyruğunu çekti ve geriye zıpladı. Ferno'nun etrafı ateşe boğmasıyla korkuya kapılmıştı. Bütün ağaçlar cayır cayır yanıyordu. Kalkan Tom'u sıcaktan koruyordu ama arkadaşları yakında dumandan boğulabilirdi.

"Tekrar yap Ferno!" diye seslendi Tom, gözleri dumandan yanarak.

Ferno bir daha kükredi ve yeniden alevler saçtı. Elenna çığlık attı. Tom ise alevlerin şiddetinden ötürü neredeyse geriye devriliyordu. Alevler kalkana çarparak, doğrudan Canavara yöneldi.

DOKUZUNCU BÖLÜM
ZAFER

Pençe, çığlıklar atarak alevlerden kaçıyordu. Gidebilecek başka yeri kalmamıştı. Etraftaki tüm ağaçlar yanıyor ve gökyüzüne kara bulutlar yükseliyordu. Canavar, dizlerinin üstüne çöktü. Tom, Pençe'nin açıkta kalmış boynuna atıldı ve gevşemiş kopçayı açtı. Örme zırh, sonunda şıngırdayarak yere düştü.

Ferno'nun kükremesi, bütün ormanı sarsıyordu. Bir ağaç gövdesi kalınlığındaki son bir alev topu yere çarptı ve Pençe siyah bir bulut kümesinin ardına saklandı.

Tom güçlükle yeniden kılıcına ulaştı. Onun için değerli olan her ne varsa korumaya hazırdı.

Duman azalmaya başlamıştı ama Tom, Pençe'nin kaba saba, tüylü gövdesinin olması gereken yerde olağanüstü bir şeyle karşılaştı.

Bir grup küçük, heyecanlı maymun bir araya toplanmıştı. Kendi aralarında gevezelik ederek yanmamış ağaçların alçaklardaki dallarına atladılar ve mutlulukla birbirlerini kaşıdılar.

Canavar nereye gitmişti?

Elenna da Tom kadar şaşkın görünüyordu. Birkaç saniye önce Pençe'nin durduğu boş alana bakakalmıştı. Ardından maymunların oturduğu ağaçlara baktı. Buna benzer bir şeyi daha önce hiç görmemişti.

Ardından Tom, her şeyin sona ermiş olduğunu fark etti. Dizlerinin üstüne çöktü, bir an nefesi kesilir gibi olmuştu. O sırada Elenna'nın sesini duydu.

"Tom!" diye seslendi. "Başardın Tom!"

Ferno tiz bir çığlık atınca, Tom, yukarı baktı. Ejderha, Kara Orman'dan geriye kalanların üstünde geniş kanatlarını çırpıyordu.

"Teşekkür ederim Ferno," diye fısıldadı Tom.

Ejderha tekrar çığlık attı. Tom'un hiçbir zaman unutmayacağı tatlı ama vahşi bir çığlıktı bu. Tom onu izlerken ejderha uçarak uzaklaştı. Kısa bir süre sonra Ferno, ufukta siyah bir noktacık haline gelmişti.

Ardından Elenna'nın kir pas içinde kalmış ama zafer dolu yüzünü gördü.

"Örme zırh Tom!" dedi Elenna. "Artık senin!"

Tom yavaşça ayağa kalkarak değerli zırhın ikinci parçasına doğru sendeleyerek yürüdü. Dokunduğunda ılık olduğunu hissetti. Eline alıp yukarı kaldırınca, ağırlığından hayrete düştü. Bir an için paniğe kapıldı. Zincirden yapılmış örme zırh çok ağırdı. Tom'un onu üzerinde taşıması imkânsızdı.

Fakat örme zırhı giydiğinde, üzerine tam oldu. Tom, göğsünün üstünde zırhın sihirli etkisini hemen hissetmişti, ayrıca zırh bir tüy kadar hafifti. Yorulmuş kasları, enerjiyle dolmuştu. Kendini bir aslan kadar cesur hissediyordu artık.

Yanında Fırtına ve Gümüş'le bir açıklıkta duran Elenna'ya baktı. "İnsana cesaret veriyor," diye mırıldandı, örme zırhı okşayarak. "Miğfer görüşümü keskinleştiriyor. Örme zırh ise bana her savaşa korkmadan girebileceğimi hissettiriyor. Şu anda on yeni Canavarla daha savaşabilirim Elenna. Hatta yirmi!"

Elenna gülümsedi. "Bu harika Tom."

"Pençe ile yerde savaşmamız gerektiğini söylemeseydin, Ferno'yu çağırmak asla aklıma gelmezdi," diye itiraf etti Tom.

"Eh," dedi Elenna yüzünde memnun bir ifadeyle. "Bu takımın beyni olduğumu biliyordum zaten."

Fırtına yavaşça inleyerek, burnunu Tom'un eline sürttü. Bunun üzerine Tom, atın tozlu siyah tüylerini okşadı. Gümüş ise Elenna'nın ayaklarının dibine yatmıştı.

Tom, örme zırhı çıkardı ve dikkatle Fırtına'nın sırtına yerleştirdi. Zırhı çıkarır çıkarmaz kendini yeniden yorgun hissetmeye başlamıştı. "Şimdi ise bir hafta boyunca uyuyabilirim," dedi. "Fakat altın zırhın hâlâ bulmamız gereken dört parçası daha var... ve dört Canavarı daha yeneceğiz. Ayrıca Aduro..."

Tom'un sesi canlılığını yitirmişti. Yüzünde ciddi bir ifadeyle Elenna'ya baktı. Kral Hugo'nun büyücüsü hâlâ hayatta mıydı? Malvel'in lanetine hâlâ direniyor muydu?

"Buradan ayrılmalıyız," dedi Tom. "Aduro'yu kurtarmak için görevimizi olabildiğince hızlı tamamlamalıyız."

Gelmiş oldukları yoldan dönmeye koyuldular. Her şey farklı görünüyordu.

Ferno'nun ateşinin gücü her şeyi karartmış ve mahvetmişti.

Kısa bir süre sonra Kara Orman'ın merkezindeki yeşil ağaçlara ulaştılar. Ferno'nun alevleri, bu bölgeye dokunmamıştı. Bitkilerin ve sarmaşıkların arasından yavaşça geçtiler. Tepelerindeki dallarda küçük ve zararsız maymunlar hoplayıp zıplıyordu.

"Yılanlara dikkat et," dedi Tom, Elenna'ya. Öldürdüğü yılan aklına gelmişti. "Her yerde yılanlar var."

Birdenbire hava yoğunlaştı.

O sırada "Çok daha dikkatli olmanız gerekecek," dedi bir ses, onlarla dalga geçercesine.

Tom şaşırmıştı. Tepelerinde Malvel'in görüntüsü belirirken, heyecanla kılıcına davrandı.

"Altın zırhın iki parçası elimizde Malvel!" diye bağırdı Tom.

"Pençe'yi yendik! Seni bulup Aduro'yu kurtarmamıza az kaldı. O zaman hiçbir şey yapamayacaksın işte!"

"Bir sonraki Canavar Soltra ile karşılaştığında, kendinden bu kadar emin olamayacaksın," dedi Malvel.

"Aduro nerede?" diye sordu Tom.

Malvel güldü ve kahkahası ormanda yankılandı. Görüntü soluklaştı. Onun yerine havada, arkalarında bırakmış oldukları krater çukurunun görüntüsü belirdi. Çukurdaki hayvan kemiklerinin arasında, kırmızı bir pelerin duruyordu.

"Aduro'nun pelerini kırmızıydı," dedi Elenna öfkeli bir sesle. "Ona ne yaptın Malvel? Eğer ona zarar verdiysen..."

Görüntü kaybolurken, Malvel'in kahkahası ormanda bir kez daha yankılandı. Tom, üzerinden

bir esintinin geçtiğini hissetti. Hemen etrafına bakındı ama bir şey göremedi.

"İyi şanslar," diye fısıldayan Malvel'in sesi, bir yarasanın kanadı kadar soğuktu. "Sen ve çapulcu takımın öyle şeylerle karşılaşacaksınız ki şansa ihtiyacınız olacak..."

Tom kılıcını kavradı. Sırtındaki kalkanı ona güven veriyordu. Fırtına'nın sırtındaki çantada altın miğferin olduğunu hatırladı ve atın sırtına yatırdığı örme zırha göz attı. Yalnız değillerdi. Avantia'nın Canavarları onların yanındaydı ve yendikleri her kötü Canavarla değerli zırhın bir parçasını elde etmişti. Güçleri giderek artıyordu.

"Hazır olacağız!" diye yemin etti kılıcını havaya kaldırarak. "Ne olursa olsun, damarlarımdaki kan akmaya devam ettikçe seni yeneceğiz Malvel!"

Canavar Peşinde serisi
Altın Zırh kitaplarıyla devam ediyor.
Bir sonraki Canavar Avı'nda Tom'a katılın.

Karşınızda

TAŞ BÜYÜCÜSÜ SOLTRA

Tom ve Elenna, altın zırhın parçalarını
bir araya getirip Avantia'yı
kurtarabilecekler mi?

GİRİŞ

Çiftçi için uzun bir gün olmuştu. İki öküzüne bağlı sabanın toprakta bıraktığı izler boyunca ağır ağır yürüyordu. Ağır sabanı sürerken, boynundan aşağı ter damlacıkları süzülüyordu.

Güneş, çiftliğin batısındaki bataklıktan batıyordu. Çiftçi başını yukarı kaldırdı, ardından kaşlarını çatarak koluyla alnındaki teri sildi. Bataklıktan yoğun bir sis araziye doğru yayılıyordu. Yılın bu zamanında yoğun sis olması garipti.

Çiftçi ürpererek öküzün koşum takımlarını çıkardı ve öküzleri ahıra doğru yürütmeye koyuldu. Hayvanlar, genellikle günün sonunda yemlerini yiyecekleri için ahıra gitmeye istekli olurlardı ama çiftçi bu sefer onları zorlukla hareket ettirebiliyordu. Elinde koşum takımlarıyla kaşlarını çatarak durdu. Parmaklarının arasındaki takımlar,

buz gibiydi. Arkasını döndü. İki öküz yürümeyi bırakmış, durmuşlardı.

"Sorun nedir kızlarım?" diye sordu öküzlere doğru yürüyerek. Etraflarını sis sarmıştı, çiftlik evi artık görünmüyordu. Öküzlerden birinin boynunu okşadı ve ardından şaşkınlıkla yutkundu. Hayvanın derisi sertleşmiş, buz gibi olmuştu.

Öküzler taşa dönüşmüştü!

Öküzlerin hâlâ hareket eden korku dolu, büyük kahverengi gözlerine bakınca, içlerinde gölgeli, süt rengi bir yansıma gördü. Çiftçinin tam arkasında bir şey ya da biri duruyordu.

Arkasına döndü ve sisin ortasından çıkan bir kadın görünce, korkuyla çığlık attı. Batan güneş, kadının ardından parlıyordu.

Kadın çiftçiden iki karış daha uzundu, üstünde parlak, dalgalı bir kumaş vardı. Kumaş siyah bir sudan yapılmış gibiydi. Çiftçi, kadının bir yüzü

olmadığını gördü. Yüzünün olması gereken yerde, mermer gibi pürüzsüz ve süt beyazı bir yüzey vardı.

Ardından adam, bir kez daha dehşete kapıldı.

Kadının yüzü, dev bir göz kapağı gibi kendi üstüne kapandı ve onu açınca, altında yakut gibi yemyeşil ve parlak bir göz belirdi.

Çiftçi, kadının hiç kırpmadığı gözüne bakınca, birdenbire içindeki tüm korku yok olup gitti.

"Güzel," diye mırıldandı. "O kadar güzel ki..."

Kadına doğru bir adım attı.

Kadın bir kolunu kaldırdı ve beyaz elini ona doğru uzattı. Çiftçi kadının uzattığı elini tuttu ve büyük yeşil gözün içinde kendi yansımasını gördü. O anda buzdan kristal parçaları damarlarını doldurdu ve kollarına bacaklarına yayılarak kalbini dondurdu.

Dakikalar sonra, tıpkı öküzleri gibi, çiftçinin de sadece gözleri hareket edebiliyordu. Vücudu taşa dönüşmüştü.

Kadın ona arkasını döndü ve pelerini dalgalanarak sisin içinde kayboldu.

Birkaç saniye sonra çiftçi gözünün ucuyla bir hareket fark etti. Küçük bir çocuk, arazinin sınırını belirleyen duvarın altına çömelmişti. Çiftçi çocuğa seslenmeye çalıştı, ondan yardım getirmesini isteyecekti ama sadece bir inleme sesi çıkarabildi.

Dehşete düşen çocuk, kasabaya doğru koştu.

Sis, çiftçinin omuzlarını bir kefen gibi örtmüştü.

Acaba, diye düşündü çiftçi, *ölmem ne kadar sürecek?*

BİRİNCİ BÖLÜM
EVE DÖNÜŞ

"Sonunda!" dedi Tom soluk soluğa. Bir dalın yanından geçtikten sonra, kendini açıklık bir kırsal bölgeye ulaşmış buldu.

"Tanrıya şükür!" dedi Elenna, Tom'un ardından. "Kara Orman'dan sonsuza dek çıkamayacağız diye korkmaya başlamıştım."

Etrafa ikindi serinliği çökmüştü. Ormanın karanlık ve boğucu sıcaklığından kurtuldukları için memnunlardı.

Önlerinde uzanan yeşillik alandaki büyük taşların arasından dolambaçlı ve geniş bir nehir akıyordu.

Tom, uğursuz ormana dönüp son bir kez baktı. Dev Maymun Pençe'ye karşı verdikleri mücadeleyi

düşündü ve örme zırhı kötü Canavardan nasıl almayı başardığını hatırladı.

Kurt Gümüş ve Tom'un asil atı Fırtına da ormandan çıktılar. Gümüş neşeyle zıplayarak havlıyordu. Fırtına da kişniyor ve olduğu yerde sıçrıyordu.

"Açıklık bir yere çıktıkları için hallerinden memnunlar," dedi Elenna. "Gece nehir kenarında kamp yapabilir miyiz? Akşam yemeği için birkaç balık tutarım."

Tom düşünceli bir tavırla Elenna'ya baktı ve içini çekti.

"Sorun nedir?" diye sordu Elenna.

"Aduro'yu düşünüyordum," diye yanıt verdi Tom. "Malvel ona ne yapmış olabilir diye endişeleniyorum."

Kara Büyücü, arkadaşları ve koruyucuları Büyücü Aduro'yu kaçırmıştı ve Tom, Pençe'yi

yendikten sonra önlerinde belirip, onlara Aduro'nun parçalanmış kırmızı pelerinini göstermişti. Acaba iyi büyücü hâlâ hayatta mıydı?

Aduro'nun başına ne gelmiş olursa olsun, Tom görevini tamamlamak ve Malvel'in çalıp krallığın çeşitli bölgelerine dağıttığı altın zırhın altı parçasını bir araya getirmek zorunda olduğunu biliyordu. Aduro, onu kurtarmanın tek yolunun zırhın parçalarını birleştirmek olduğunu söylemişti. Ancak o zaman Avantia, Malvel'in yarattığı altı kötü Canavardan kurtulabilecekti.

Tom, Elenna ve hayvan dostları nehre indiler ve vadi boyunca yürüyerek ince çakıllı bir sahile ulaştılar.

Tom, Elenna'nın elinde oku ve yayıyla suya girişini izledi. Uzun bir süre bekledikten sonra Elenna yayını çekti ve birkaç saniye sonra elinde büyük bir somon balığıyla sahile döndü. Balığı kayaya bırakan kız, birkaç tane daha yakalamak için suya döndü.

Gümüş, balığı kokladı ama tüylü başını sallayarak uzaklaştı. Tom Gümüş'ün daha lezzetli bir şeyler aradığını fark etmişti. Fırtına ise çimenlerin arasında keyifle otluyordu.

Tom hızla akıp giden nehri izlerken kendisini yorgun hissediyor, evini özlediğini düşünüyordu. Errinel'deki evinin yakınlarındaki durgun, büyük gölün önünde coşkuyla akıp giden nehirden ne kadar farklı olduğunu düşünüyordu. Evini uzun süredir görmemişti.

Kendini toparladı ve odun toplamaya koyuldu. Ardından bir ateş yaktı. İnce dallardan iki tane dayanak yaptı ve somonu şişe takarak ateşte pişirmeye başladı. Kısa bir süre sonra Elenna, elinde iki balıkla daha geri geldi.

Balıklar pişerken alacakaranlık çöktü ve yemek yerlerken Tom, Elenna'ya evinden bahsetti.

"Göl kristal gibi berraktır," dedi. "Sıcak yaz

akşamlarında herkes göl kenarına yemeğe, müzik çalmaya ve günbatımını izlemeye gider."

"Kulağa çok hoş geliyor," dedi Elenna ağzı somonla dolu bir halde.

"İnsanlar göl suyunun iyileştirici özelliği olduğundan bahsederler," diye sözlerine devam etti Tom gökyüzüne bakarak. "Suyun güneş batarken alınması gerekir." Sonra güldü. "Sadece bir efsane. Gerçek olduğunu sanmıyorum."

"Yine de güzel bir hikâye," dedi Elenna. "Ayrıca tüm bu gördüklerimiz ve yaşadıklarımızdan sonra neyin gerçek olup olmadığını nereden bilebiliriz? Çoğu insan Canavarların birer efsane olduğunu düşünür ama biz öyle olmadıklarını biliyoruz."

Yemeklerini bitirdikten sonra Elenna ve Tom, hayvan arkadaşlarının yanına gittiler. Gümüş başını patilerinin arasına almış yatıyor, hafifçe horluyordu. Fırtına ise sakince uyukluyordu.

İki arkadaş, yataklarını serecek bir alan

buldular. Tom toplamış olduğu zırh parçalarını yanına almıştı. Kartal kafası şeklinde işlenmiş olan altın miğfer, yıldızların altında ışıldıyordu. Örme zırha uzanarak Canavarların Efendisi'nin bu zırhı daha önce giyip giymediğini merak etti. Ardından babası hızlı Taladon'u düşündü. Taladon da yıllar önce Canavarların peşine düşmüş ama ortadan yok olmuştu. "Keşke onu tanımış olsaydım," diye düşündü hüzünle. Bir gün bir araya gelebileceklerini umuyordu.

Ertesi gün hava aydınlık ve sıcaktı, güneş mavi gökyüzünde parlıyordu. Tom, Aduro'nun maceralarının başında ona verdiği büyülü haritayı açtı.

İncelerken harita canlandı. Çayırlar rüzgârda hareket ediyor, minik dağlar dokununca soğuk bir his veriyordu. Tüm ormanlar, nehirler, kasabalar ve şatolar, Avantia'daki gerçek hallerinin küçük bir minyatürüydüler.

Haritanın üstünde genellikle parlayan kırmızı bir yol belirir ve Tom'a bir sonraki yolculuğunun yönünü gösterirdi. Fakat bu sefer ortalıkta bir şey görünmüyordu.

Haritaya bir süre baktıktan sonra "İşte!" diye bağırdı Elenna.

Haritanın üzerinde altın bir ışık parlıyordu. Altın nokta Tom ve Elenna'nın bakışları altında büyüyerek altın zırhın göğüslüğüne dönüştü.

"İşte zırhın bir sonraki parçası!" dedi Elenna.

Tom memnuniyetle bağırdı. "Evet!" dedi şaşkınlıkla. "Nerede olduğuna bir baksana!" Tarlaların arasındaki geniş, berrak bir gölü işaret ediyordu. "Orası Errinel, yani benim evim! Beni büyüten amcam Henry ve karısı Maria Teyze ile tanışabileceksin." Tom gözlerinin yaşlarla dolduğunu hissetti. "Bu maceralar başladığından beri onları hiç görmedim."

O sırada kulağının yanında sıcak bir soluk

hissetti. Bunu yapan Gümüş'tü; hayvanın gözleri anlayışla parlıyordu. Tom gülümseyerek döndü. Fırtına da yakınındaydı.

"Duygularını bizden saklayamazsın!" dedi Elenna gülerek. "Eve gitmeyi ne kadar çok istediğini biliyoruz!"

"Evet!" diyerek güldü Tom "ve Errinel'e gidene kadar durmak yok!"

Fakat onu bekleyen macerayı ve tehlikeleri düşününce, gülümsemesi soldu. Bir an önce Errinel'e gitmesi gerekiyordu. Fakat onları orada kim bilir nasıl bir Canavar bekliyordu?

Hem ailesine ve evine kim bilir nasıl bir zarar vermişti?

Bu maceranın devamı

9. Kitap

TAŞ BÜYÜCÜSÜ SOLTRA'da.

Canavar Peşinde

YENİ SERİ ALTIN ZIRH'DAKİ DİĞER KİTAPLAR